

Bemærkninger til forslaget

Almindelige bemærkninger

1. Indledning

Hovedformålet med fangst- og jagtloven er at skabe en overskuelig, tidssvarende og brugervenlig inatsisartutlov for fangst og jagt i Grønland.

Derudover er det Naalakkersuisuts hensigt med forslaget at sikre det grønlandske samfund et regelsæt, der er baseret på hensigtsmæssig og bæredygtig udnyttelse af landets fangstressourcer samt økonomiske og beskæftigelsesmæssige hensyn.

Forslaget har endvidere til formål at udstyre Grønlands Fiskerilicenskontrol med en række nye værktøjer, som vil gøre det betydeligt lettere for kontrolmyndigheden at sanktionere personer og selskaber, der overtræder regler om fangst og jagt. Naalakkersuisut anser en effektiv kontrolmyndighed som en meget vigtig del i bestræbelserne på at realisere og opretholde visionen om en bæredygtig ressourceanvendelse. Naalakkersuisut finder det derfor vigtigt, at kontrolmyndigheden forsynes med nye værktøjer for at kunne udføre en effektiv kontrol med fangst og jagt.

Det skal understreges, at de fleste af bestemmelserne i den gældende fangst- og jagtlov videreføres uændret i nærværende forslag. De nye bestemmelser i forslaget gennemføres med henblik på modernisering og af lovtekniske og redaktionelle årsager samt for at sikre en mere sammenhængende inatsisartutlov, der fastsætter de overordnede rammer for fangst og jagt i Grønland.

Forslaget skal således ses som et ønske om at skabe et regelsæt, der er mere tidssvarende og mere overskueligt for både borgere og myndigheder, samt som et ønske om at rette op på nogle af de mangler og uhensigtsmæssigheder, der findes i den gældende fangst- og jagtlov.

2. Hovedpunkter i forslaget

2.1. Alderskrav på 15 år for erhvervsjagtbevis

I forslaget er der indført et alderskrav på 15 år som betingelse for at få et erhvervsjagtbevis. Alderskravet hænger sammen med det under punkt 2.2. angivne alderskrav til licens på kvoterede arter. Den nuværende minimumsalder på 12 år for at få et fritidsjagtbevis fastholdes.

2.2. Alderskrav på licens til kvoterede arter

For at ensarte behandlingen og fordelingen af licenser til kvoterede arter, indføres minimumsalder på 15 år for licenser til alle kvoterede arter. Hidtil har der været et alderskrav på 16 år for licenser til jagt af vilde rensdyr og moskusokser, men med forslaget bliver der nu samme alderskrav på 15 år til jagt på alle kvoterede arter.

2.3. Autorisation af betalingsjagtarrangører og godkendelse af guider

Der indføres hjemmel til at fastsætte regler for autorisation af arrangører af betalingsjagt og regler for godkendelse af guider til betalingsjagt. Der skal blandt andet lægges vægt på økonomiske og beskæftigelsesmæssige hensyn inden for fangst- og jagterhvervet.

2.4. Beskyttelse og håndtering af problemdyr

Der indføres en hjemmel til Naalakkersuisut til at fastsætte regler i forbindelse med håndtering af problemdyr. Med ”problemdyr” menes rovdyr, der til trods for forsøg på at skræmme dem bort, kommer til beboede områder og udgør en åbenbar risiko for personer og ejendele af særlig økonomisk betydning. Eller rovdyr, der udgør en dokumenteret risiko for skade af en vildt bestand, der udnyttes til kødforsyning.

2.5. Håndtering af anskudte dyr og anskudte dyr uden for fangstperiode

Den, der observerer et dyr, som er anskudt af en anden, og som stadig er i live, forpligtiges til at aflive dyret. I tilfælde, hvor et dyr, som er anskudt, observeres uden for fangstperioden, er der fortsat en pligt til, såvidt det er muligt, at aflive dyret. I sådanne tilfælde tilfalder alle dele af dyret Grønlands Selvstyre, og Departementet for Fiskeri og Fangst afgør, hvordan hele eller dele af dyret skal håndteres.

2.6. Effektiv fangst- og jagtkontrol

Hensigten med forslaget er, at udstyre kontrolmyndigheden med de bedst mulige værktøjer for at kontrollere, om der foregår ulovlig, urapporteret eller ureguleret fangst og jagt, herunder vedrørende adgang til privat ejendom og installering af fartøjsovervågningsenhed.

2.7. Udstedelse af administrativt bødeforlæg

Der indføres en mulighed for administrativ vedtagelse af bøder og konfiskation, herunder værdikonfiskation. Med forslaget indføres muligheden på hele inatsisartutlovens område, således at også bøder eller konfiskation på baggrund af overtrædelse af inatsisartutlovens regler om rapportering og indhandling kan vedtages administrativt.

3. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

Forslaget viderefører nuværende forpligtelser i forbindelse med:

Kurser vedrørende betalingsjagt, hvalgranatkurser, administration af jagtdatabasen, udgifter til transport af isbjørneskind, bugsering af død hval m.v. samt forvaltning og administration.

I forhold til i dag, forventes der ikke at være yderligere økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige i forbindelse med videreførelse af de forpligtelser, der fremgår af gældende lovgivning.

Ligeledes forventes muligheden for udstedelse af administrative bødeforlæg ikke at have yderligere økonomiske eller administrative konsekvenser for det offentlige, eftersom det ikke forventes, at muligheden vil kræve yderligere ressourcer i forhold til en politianmeldelse.

På 2 områder indeholder inatsisartutloven dog bestemmelser, der potentielt kan have økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige. Det omhandler følgende 2 områder i forslaget, hvor Naalakkersuisut bemyndiges til at fastsætte yderligere regler:

1. § 19 vedrørende etablering af en jagtprøve.
2. § 24, stk. 5, vedrørende indførelse af krav om hygiejnekurser.

De økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige afhænger for begge muligheder konkret af, hvilken model Naalakkersuisut i fremtiden potentielt måtte ønske til etablering af en jagtprøve og fastsættelse af krav om deltagelse i hygiejnekurser for at kunne sælge til virksomheder, institutioner eller spisesteder.

Såfremt det besluttes at anvende hjemlen i § 19 til etablering af en jagtprøve, der oprindeligt blev indført ved landstingsloven i 1999, kan det medføre udgifter til etablering og afholdelse af kurser og jagtprøver m.v. Hvorvidt udgifter til etablering og drift af en jagtprøve vil have økonomiske konsekvenser for det offentlige afhænger som nævnt ovenfor af den konkrete model, der vælges. Naalakkersuisut får endvidere mulighed for at udstede gebyr for en jagtprøve, der helt eller delvist kan dække de offentlige udgifter ved etablering og drift af en jagtprøve. Naalakkersuisut har ligeledes mulighed for at vælge, at det offentlige afholder hele udgiften. Endelig kan indførslen af en jagtprøve have administrative konsekvenser for selvstyret og kommunerne. Omfanget af konsekvenserne kan dog ikke estimeres uden en fastlagt model.

Såfremt det besluttes at anvende hjemlen i forslagets § 24, stk. 5, til at kræve deltagelse i hygiejne kurser for at kunne sælge direkte til virksomheder, institutioner eller spisesteder, skal der etableres kurser for erhvervsfangere. I forhold til hygiejnekurser indskrives der ikke hjemmel til at udstede gebyr, hvilket betyder, at det offentlige må forventes at afholde alle udgifter til etablering og afholdelse af kurser, samt andre relaterede udgifter. Som nævnt ovenfor afhænger de økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige helt af, om og hvorledes Naalakkersuisut vælger at indføre bestemmelser for hygiejnekurser.

Samlet set forventes forslaget således ikke at have direkte administrative eller økonomiske konsekvenser for det offentlige. Dog giver forslaget mulighed for, at Naalakkersuisut kan

indføre regler, der kan have konsekvenser for det offentlige. Disse konsekvenser kan dog ikke beskrives, før de eventuelle bestemmelser kendes.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet

Forslaget forventes ikke at have yderligere økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet ud over de allerede igangværende rapporteringer m.v.

Såfremt det besluttes at anvende hjemlen i forslagets § 19 til etablering af en jagtprøve, kan det medføre udgifter for erhvervsfangerne til et gebyr i forbindelse med afholdelse af jagtprøven. Det er ikke muligt på nuværende tidspunkt at angive et evt. gebyrs størrelse, idet det konkret vil afhænge af Naalakkersuisuts ønsker til bestemmelser. Dog må det forventes, at der er tale om en relativt begrænset engangsudgift for fangerne.

Såfremt hjemlen i forslagets § 24, stk. 5, udnyttes til at kræve gennemførelse af hygiejne kurser som betingelse for for at kunne sælge til virksomheder m.v. bemærkes, at der ikke kan kræves brugerbetaling i forbindelse med deltagelse i hygiejne kurser for primærproducenter, men erhvervsfangerne skal dog forvente at skulle afsætte ressourcer i form af tid til deltagelse i kurset.

5. Konsekvenser for miljø, natur og folkesundhed

Forslaget forventes ikke at have direkte konsekvenser for miljø, natur og folkesundhed. Såfremt Naalakkersuisut vælger at benytte muligheden for at fastsætte regler om et obligatorisk hygiejekursus, kan det have positive konsekvenser for folkesundheden.

6. Konsekvenser for borgerne

Forslaget forventes ikke at have direkte konsekvenser for borgerne.

Såfremt hjemlen i forslagets § 19 til at fastsætte regler om jagtprøve udnyttes, kan dette betyde, at borgerne skal forberede sig, og tage en prøve samt evt. betale et gebyr i den forbindelse. Det må forventes at et eventuelt gebyr er en engangsudgift for borgeren.

7. Andre væsentlige konsekvenser

Forslaget forventes ikke at have andre væsentlige konsekvenser.

Bemærkninger til forslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til stk. 1

Inatsisartutloven finder anvendelse på erhvervsmæssig og ikke-erhvervsmæssig fangst og jagt på Grønlands land- og fiskeriterritorium. Herefter gælder inatsisartutloven implicit på alle former for fangst og jagt i Grønland, hvad enten det er fritidsfangst og -jagt eller i videnskabelig-, forsøgs-, undersøgelses- og uddannelsesøjemed, samt alle former for kommerciel fangst og jagt.

I henhold til inatsisartutlovens definition er Grønlands land- og fiskeriterritorium det område, som er fastsat i henholdsvis bekendtgørelse om den eksklusive økonomiske zone ved Grønland samt anordning om afgrænsning af søterritoriet ved Grønland. Rækkevidden af Grønlands fiskeriterritorium er herefter fastsat i medfør af bekendtgørelse nr. 1020 af 20. oktober 2004 om den eksklusive økonomiske zone ved Grønland. Området for afgrænsning af søterritoriet er endnu ikke hjemtaget, og er således fastsat i henhold til dansk lovgivning. Bekendtgørelsen er udstedt i medfør af lov nr. 411 af 22. maj 1996 om eksklusive økonomiske zoner, som ved anordning nr. 1005 af 15. oktober 2004 er sat i kraft for Grønland.

Til § 2

Bestemmelsen fastsætter, at inatsisartutlovens øvrige bestemmelser skal forvaltes i henhold til målene, som er beskrevet i bestemmelsens nr. 1-6. Det vil sige, at disse hensyn skal indgå i afvejningen ved administration af inatsisartutloven. Listen er ikke prioriteret, og vægtningen af de forskellige hensyn kan variere, afhængigt af den konkrete sag.

Til stk. 1

Nr. 1

Bestemmelsen fastsætter, at der ved inatsisartutlovens administration skal lægges vægt på ressourcernes bevarelse og reproduktion, herunder at fangst og jagts indvirkning på økosystemet, holdes på et bæredygtigt niveau. Denne bestemmelse fastsætter, at reguleringen af fangst og jagt skal tage højde for og søge at modvirke og begrænse overfangst. Dette kan for eksempel søges opnået ved inddragelse af biologers anbefaling eller inddragelse af Fangstrådet, fangerviden, lokal viden og brugerviden.

Nr. 2

Bestemmelsen fastsætter, at der ved inatsisartutlovens administration skal lægges vægt på den rationelle og sæsonmæssigt bedste udnyttelse i overensstemmelse med sædvanlig biologisk rådgivning vil sige, at man forvalter de enkelte arter på en sådan måde, at man ved biologisk rådgivning sikrer, at arten har den bedst mulige reproduktion til gavn for bæredygtigheden.

Eksempelvis skal der ikke høstes fugleæg på en måde, der forhindrer en tilstrækkelig reproduktion. Ligeledes må hvaler og andre pattedyr med unger ikke fanges. Herudover skal fredningsperioderne fastlægges i overensstemmelse med de relevante stadier i dyrenes reproduktion og habitater. Den tilgængelige fanger- og brugerviden skal i det omfang det er muligt inddrages ved vurdering af den rationelle og sæsonmæssigt bedste udnyttelse af fangstressourcen. Dette indebærer at forvaltningen kan udarbejde oversigter, typisk i samarbejde med relevante fanger- og brugerorganisationer eller ved inddragelse af relevante lokale foreninger, og inddrage disse oplysninger ved vurdering af den bedste udnyttelse af arterne.

Nr. 3

Bestemmelsen fastsætter, at der ved inatsisartutlovens administration skal lægges vægt på økonomiske og beskæftigelsesmæssige hensyn inden for fangsterhvervet og dertil knyttede erhverv. Hermed menes, at reguleringen af fangst og jagt så vidt muligt bør tage hensyn til de mange forskelligartede interesser og hensyn, der påvirkes af og er med til at styre fangst og jagt. Nogle steder er det et af meget få erhverv, som indbyggerne kan beskæftige sig med og forsyne familien med fødevarer og udstyr til fangst og jagt.

Udover at den individuelle fanger skal have mulighed for at ernære sig igennem fangst og jagt, må de tilknyttede erhverv såsom forarbejdningsindustrien også medregnes i forvaltningen af fangst og jagt, således at den afledte effekt på disse erhverv også tages i betragtning, når fangst og jagt skal reguleres. Reguleringen skal i det hele taget foregå således, at det største sociale og økonomiske afkast sikres, dog med respekt for kravene i nr. 1 og 2.

Nr. 4

Bestemmelsen fastsætter, at der ved inatsisartutlovens administration skal lægges vægt på hensyn til andre erhvervsmæssige interesser. Andre erhvervsmæssige interesser er eksempelvis turistindustrien med overnatnings- og restaurationsvirksomheder, transportvirksomheder og arrangører af betalings- og troføjagt eller udflugter hvor turister eller andre gives mulighed for at se dyrelivet. Her spiller bæredygtighed og anvendelse af de disponible fangstmængder en stor rolle. Bestemmelsen skal sikre, at der i reguleringen af fangstmængder søges at skabe en balance mellem især kvoter og licenser til fangst af de kvoterede arter, som er til rådighed, og bæredygtighed ved reproduktion af de kvoterede arter. Flere hensyn skal herunder inddrages, blandt andet behovet for økonomisk udbytte til samfundet, beskæftigelse af befolkningen, og befolkningens krav på at kunne ernære sig gennem fangst og jagt samt turismevirksomheder og lignende.

Nr. 5

Bestemmelsen fastsætter, at der ved inatsisartutlovens administration skal lægges vægt på befolkningens rekreative og kulturelle behov. Fangst og jagt er en stor del af Grønlands kulturarv, som store dele af befolkningen er opvokset med et særdeles nært forhold til. Der

skal således fremadrettet også tages hensyn til befolkningens rekreative og kulturelle behov i forhold til at udøve fangst og jagt. Ved kulturelle behov skal der således særligt tages hensyn til fangstudøvelse, hvor der anvendes traditionelle redskaber, såsom kajak, håndharpun, hundeslæde m.v.

Nr. 6

Bestemmelsen fastsætter, at der ved inatsisartutlovens administration skal lægges vægt på bilaterale, regionale og internationale aftaler og konventioner. Grønland deltager i en række internationale fora og indgår bilaterale aftaler med andre kyststater i blandt andet det nordatlantiske område, herunder blandt andet Nordatlantiske Havpattedyr kommission (NAMMCO), Fælleskommission om hvid- og narhvaler (JCNB), Fælleskommission om isbjørne (JCPB), Isbjørne kyststater (PBRs), Den internationale hvalfangstkommission (IWC), Washington-konventionen (CITES), Biodiversitetskonventionen (CBD), Ramsarkonventionen samt EU og Forenede Nationer (FN). Dertil har Grønland ratificeret en række internationale aftaler, som Grønland skal regulere fangstområdet i overensstemmelse med.

Til stk. 2

Der skal i fangst- og jagtforhold lægges vægt på inddragelse af fanger- og brugerviden i forbindelse med administration af fangst- og jagtforhold. På samme måde som for fiskeriet skal dette ske under hensyn til de overordnede principper om bæredygtighed såvel nationalt som internationalt, samfundsøkonomisk udbytte og hensigtsmæssig fordeling mellem erhvervmæssig og rekreativ udnyttelse.

Til stk. 3

Bestemmelsen giver Naalakkersuisut hjemmel til at fastsætte nærmere regler i eksempelvis en bekendtgørelse om inddragelse af fanger- og brugerviden i forbindelse med administration af inatsisartutloven, jf. stk. 2. Dette kan f.eks. være i en bekendtgørelse omhandlende Fangstrådet eller nærmere regler om indsamling, anvendelse og forvaltning af fanger- og brugerviden.

Til § 3

Til stk. 1

Nr. 1

Som defineret i bestemmelsen omfatter ”administration” både opgaver, som selvstyret selv varetager og de opgaver, som selvstyret har delegeret til kommunerne. Dette er blandt andet varetagelse af opgaver vedr. udstedelse af jagtbeviser og licenser, fordeling af kvoterne og lodtrækning, hvis der er flere ansøgninger end licenser, samt opgaver med indsamling af fangstrapporteringer og eksempelvis biologiske prøver m.v. og afsendelse af disse til Grønlands Naturinstitut.

Nr. 2

Borgerligt ombud defineres i henhold til Grønlands Hjemmestyres bekendtgørelse nr. 5 af 15. marts 1994 om Borgerligt Ombud. I bekendtgørelsens § 1 fastlægges, at borgerligt ombud er varetagelse af hverv som:

- 1) medlem af Inatsisartut,
- 2) medlem af kommunalbestyrelse, medlem af bygderåd samt kommunalbestyrelsesmedlemmers medlemskab af udvalg nedsat af kommunalbestyrelsen og bygderåd,
- 3) kredsdommer,
- 4) lægdommer,
- 5) bisidder (i kriminalloven for Grønland nu benævnt ”forsvarer”), samt
- 6) øvrige hverv, som den pågældende ifølge lovgivningen er forpligtet til at varetage.

Nr. 3

Definitionen af, hvornår en person er omfattet af deltagelse i fangst og jagt, fordrer en aktiv handling fra denne person, hvor den pågældende ved anvendelse af våben eller andre fangstredskaber immobiliserer, sårer eller afliver dyret. Der vil typisk være tale om, at den pågældende gennembryder dyrets hud eller skind med henblik på fastholdelse eller aflivning. Men det vil også være tilfælde, hvor en person med eksempelvis net indfanger fugle, eller hvor en person fanger et dyr i en fælde eller garn. Derimod vil det ikke omfatte en person, der udelukkende er fører af et fartøj eller et køretøj.

Nr. 4

Definitionen på erhvervsmæssig fangst og jagt er den fangst og jagt, der udøves med henblik på salg af hele eller dele af fangsten. Der vil være normalt også være en del af fangsten, som medgår til selvforsyning af fødevarer eller proviantering for familien m.v. Erhvervsmæssig fangst og jagt kræver på den ene side opfyldelse af en række betingelser, som anført i § 7, og giver på den anden side nogle udvidede beføjelser til fangst af særlige arter og til større kvoteandele.

Nr. 5

Definitionen af fangst- og jagtredskaber er det nødvendige og tilladte udstyr og redskaber, der anvendes til fangst og jagt med henblik på indfangning og aflivning af en bestemt art. Dette kan eksempelvis være skydevåben, buer, net, garn, spyd, fælder, redskaber til at skære, flænse eller brække dyret, samt materiale til at fastholde, opdele og transportere dyret eller dele heraf eller lignende redskaber.

Nr. 6.

Definitionen af fartøj og køretøj er ethvert transportmiddel til vands, til lands og i luften, der benyttes i forbindelse med fangst, jagt og fiskeri eller som transportmiddel til og fra fangstområdet. Det vil sige, at det eksempelvis er joller på op til 6 meter længde over alt (l.o.a.) til fangst og jagt eller større fartøjer til eksempelvis hvalfangst. Det er eksempelvis

også fly, helikoptere, hjul- og bæltkøretøjer, biler, varebiler og lastbiler, ATV, snescooter og hundeslæde.

Nr. 7

Definitionen af fast tilknytning til det grønlandske samfund indebærer, at en person skal opholde sig i Grønland i mere end 6 måneder i et kalenderår, være skattepligtig til Grønland og tilmeldt folkeregisteret i Grønland. Opholdskravet skal være opfyldt med mere end 6 måneder i perioden fra den 1. januar til den 31. december. Man er skattepligtig til Grønland, når man har fast bopæl i Grønland, det vil sige, når man er registreret i folkeregisteret med bopæl i Grønland.

Nr. 8

Definitionen af forvaltning er den overordnede forvaltning, som Selvstyret og en kommune forestår ved beslutninger om fangst og jagt på kvoterede og ikke-kvoterede fangsttyr. Dette indebærer eksempelvis, at Selvstyret blandt andet fastlægger kvoter m.v. i overensstemmelse med biologisk og anden rådgivning, eller at en kommune administrerer disse kvoter inden for geografiske eller forvaltningsområder.

Nr. 9

Definitionen af fritidsfangst og -jagt er den fangst og jagt, der udøves med henblik på anvendelse af fangsten til privat brug. Der kan dog være visse begrænsede artsbestemte undtagelser, hvor fritidsfangst under nogle nærmere angivne undtagelser kan indhandles.

Nr. 10

Definitionen af fællesfangst er den fangst, der involverer flere fangere, som enten driver fangst og jagt sammen på samme licens eller på hver sin licens. Det kan eksempelvis være flere joller og små både i fangsten på kvoterede arter, men det kunne også være flere fangere med hundeslæder, der er fælles om jagt på isbjørn. Der fastsættes nærmere regler for minimumskrav til fællesfangsten, herunder navnlig i forhold til størrelse og antal af fartøjer ved eksempelvis hvalfangst.

Nr. 11

Definitionen af licens og tilladelse er en ret til fangst og jagt på en bestemt art, som Naalakkersuisut kan meddele en person eller et fartøj. I licensen kan også være angivet antal dyr og geografisk område, hvor licensen og tilladelsen er gældende. En licens adskiller sig fra kvoter ved, at licensen giver adgang til fangst på en bestemt kvoteret art, hvorimod kvoter bestemmer, hvor meget der må fanges i alt inden for et bestemt geografisk område.

Nr. 12

Definitionen af primærproducent er en person, der kan være erhvervsfanger, og som forestår primærproduktion, det vil sige produktion af primærprodukter, ved fangst og jagt af vilde produkter, som eksempelvis land- og vandpattedyr, fugle og æg. Disse produkter er f.eks.

friske fangstprodukter tiltænkt som føde til mennesker (human konsum), inden der sker en tilvirkning heraf.

Nr. 13

Definitionen af problemdyr omfatter rovdyr, som oftest isbjørne, der til trods for forsøg på at skræmme dem bort, kommer til beboede områder og udgør en åbenbar risiko for personer og ejendele af særlig økonomisk betydning. Der kunne også være tale om ulve eller ræve med rabies. En åbenbar risiko foreligger, hvis en isbjørn vurderes at ville angribe mennesker. Der kunne også være tale om et rovdyr, som angriber husdyr eller ødelægger ejendom.

Definitionen omfatter tillige rovdyr, der udgør en dokumenteret risiko for skade af en vildt bestand, der udnyttes til kødforsyning. Dokumentation for at en vildt bestand er blevet skadet af rovdyr, kan være tidligere offentliggjorte tællingsresultater fra f.eks. Naturinstituttet sammenlignet med nyere tællingsresultater, der påviser reduktioner i antallet af vilde bestande. Det kan også være resultater af interviews med personer, der er i besiddelse af erhvervsjagtbevis eller andre borgere med viden om den lokale vildt bestand, der har flere års observationer fra samme jagtområde, og som påviser skader på bestanden.

Organiseret og nedskrevet indsamlet fangerviden kan også anses som dokumentation. Dokumenteret risiko for skade af en vildt bestand kan endvidere indebære, at der foreligger konkrete observationer om uforholdsmæssig stor skade på en vildtbestand forårsaget af et problemdyr eller anden dokumentation i form af undersøgelser udarbejdet af eksempelvis forvaltningen eller Naturinstituttet, der dokumenterer, at problemdyret udgør en risiko for skade af en vildt bestand.

Til § 4

Til stk. 1

Bestemmelsen understreger, at det er Naalakkersuisut, der påser overholdelsen af inatsisartutlovens bestemmelser, hvilket gælder både med hensyn til faktisk kontrol og med hensyn til den generelle myndighedskompetence.

Til stk. 2

Bestemmelsen giver Naalakkersuisut hjemmel til at pålægge de kommunale forvaltninger at varetage den administrative forvaltning af udstedelse af tilladelser og licenser. Kompetencen er udvidet således, at Naalakkersuisut på længere sigt har mulighed for ved konkret regeludstedelse at delegere afgørelseskompetence vedrørende andre af inatsisartutlovens ansvarsområder til de kommunale myndigheder.

Ved ekstern delegation fra Naalakkersuisut til kommunalbestyrelserne vil Naalakkersuisut indtræde som rekursmyndighed. Dette betyder, at borgere vil kunne klage over afgørelser

truffet af kommunalbestyrelserne til Naalakkersuisut ved Departementet for Fiskeri og Fangst.

Til § 5

Til stk. 1

Bestemmelsen viderefører hidtidig praksis, hvorefter det er Grønlands Fiskerilicenskontrol, nu betegnet ”kontrolmyndigheden”, som fører det pålagte tilsyn og kontrol med overholdelse af inatsisartutlovens bestemmelser i medfør af kapitel 7.

Til stk. 2

Bestemmelsen tillægger Naalakkersuisut kompetence til at udpege andre end Grønlands Fiskerilicenskontrol som kontrolmyndighed. Bestemmelsen kan blandt andet tænkes anvendt, såfremt det grundet manglende bemanning eller af hensyn til sagens uopsættelighed er nødvendigt at inddrage andre instanser i kontrolarbejdet, som udpeges af myndigheder.

Derudover kan bestemmelsen anvendes i de tilfælde, hvor det efter forhandling med de danske rigsmyndigheder findes hensigtsmæssigt, at forsvarets fiskeriinspektion (Arktisk kommando) eller politiet om nødvendigt kan yde bistand til kontrollens gennemførelse. Forsvarets fiskeriinspektion fører i forvejen tilsyn og kontrol med en række områder inden for fiskeri- og fangstlovgivningen, og det vil derfor være naturligt, at dette samarbejde fortsættes. Politiet kan også i mindre omfang tænkes at yde bistand til kontrollen for eksempel i mindre byer og bygder, hvor Grønlands Fiskerilicenskontrol ikke har udstationeret jagt- og fiskeribetjente.

Endelig kan bestemmelsen anvendes til at tillade NAMMCO observatører i Grønland, hvor de observerer, om de aftalte regler overholdes. Observatørerne er ikke tillagt myndighedsbeføjelser, og de vil oftest blive støttet af en grønlandsk myndighed.

Til § 6

Til stk. 1

Bestemmelse fastslår, at fangst og jagt kun må udøves af personer med tilladelse hertil. Tilladelsen gives i form af et erhvervsjagtbevis eller et fritidsjagtbevis, jf. dog § 16 vedrørende betalingsjagt.

Til stk. 2

Som nævnt i § 4, stk. 2, kan Naalakkersuisut uddelegere ansvaret for at varetage den administrative forvaltning af udstedelse af tilladelser og licenser til kommunalbestyrelserne. Som anført i stk. 1 kommer tilladelserne i form af jagtbeviser til erhvervs- og fritidsjagt.

Til § 7

Til stk. 1

Tilladelse til erhvervmæssig fangst og jagt i form af et erhvervsjagtbevis kan gives til personer, der er fyldt 15 år. Herudover skal bestemmelsens nr. 1-5 være opfyldt. Betingelserne for at få erhvervsjagtbevis er derved skærpet, idet alderskravet er sat op fra 12 til 15 år. Denne aldersgrænse er i overensstemmelse med forslaget nedre grænse for at få licens til alle kvoterede arter, jf. forslaget §§ 13 og 14.

Nr. 1

Personen skal have fast tilknytning til det grønlandske samfund. Se § 3, nr. 7.

Nr. 2

Personen skal have fast bopæl i Grønland, og skal have haft fast bopæl i Grønland i de forudgående 2 år (24 måneder), regnet tilbage fra den dag personen ansøger om erhvervsjagtbevis. Hensigten med 2-års reglen er at fastholde kriterierne for og lette afgørelsen af, om en person opfylder betingelserne for at måtte drive erhvervsjagt, fangst og fiskeri. Herefter vil opfyldelsen af 2-års reglen normalt være tilstrækkelig. Hvor der er mistanke om omgåelse, får kriteriet ”fast tilknytning til det grønlandske samfund”, jf. nr. 1, selvstændig betydning, idet der vil blive taget hensyn til, om vedkommende har en egentlig bopæl i Grønland og ikke blot en fiktiv adresse. Der vil endvidere blive lagt vægt på, om vedkommende har været fuldt skattepligtig i de forudgående 2 år, jf. nr. 3.

Nr. 3

Personen skal være fuldt skattepligtig til Grønland, og skal have været fuldt skattepligtig til Grønland i de forudgående 2 kalenderår. Det vil sige, at en person, der ansøger om erhvervsjagtbevis i 2019, udover at være fuldt skattepligtig i 2019, også skal have været fuldt skattepligtig fra den 1/1-2017 til og med den 31/12-2018.

Nr. 4

Personer, som ønsker at udøve erhvervsfangst i et forvaltningsområde, skal eje de nødvendige fangst- og jagtredskaber i det forvaltningsområde, som den pågældende ansøger om erhvervsjagtbevis til. Det vil sige det område, hvor den pågældende skal ernære sig ved fangst og jagt.

Det er en konkret vurdering, hvad ”nødvendige fangst- og jagtredskaber” indebærer og er afhængigt af, hvilken art der udøves fangst efter. Som udgangspunkt vil de nødvendige fangst- og jagtredskaber omfatte udstyr, der skal anvendes til fangst og jagt med henblik på indfangning og aflivning af en bestemt art. Det skal bemærkes, at det nødvendige udstyr også kan indebære ejerskab af et fartøj eller motoriseret transportmiddel som ATV eller snescooter afhængigt af licensen til den bestemte art.

Nr. 5

Personer med bruttoindkomster på mindst 50 % fra fangst, jagt og fiskeri, kan betragtes som erhvervsfagere og er dermed berettiget til at få tildelt erhvervsjagtbevis. Heraf følger, at når indkomsten fra andre erhverv eller bierhverv overstiger 50 % af erhvervsfangerens indtægter, mister denne sit erhvervsjagtbevis.

For at lave en yderligere skillelinje mellem erhvervsfagere og fiskere, er der (i § 8, nr. 1) lavet en yderligere begrænsning, således at bruttoindkomsten fra fiskeri fra fartøjer over 25,5 meter længde over alt (l.o.a.) ikke indgår i opgørelsen. Denne præcisering skal sikre en tydeliggørelse af det forhold, at indtjening fra fartøjer på 25,5 meter l.o.a. og derunder tæller med i forhold til 50 % kravet og vil bidrage til, at ansatte på disse fartøjer, foruden hyren herfra, vil kunne få erhvervsjagtbevis og adgang til licenser på kvoterede arter.

Der er i § 8, nr. 1-4, fastsat nærmere regler for vurderingen af den pågældendes samlede bruttoindkomst.

Til stk. 2

Bestemmelsen giver mulighed for, at Naalakkersuisut via en bekendtgørelse kan fastsætte nærmere regler om betingelser og vilkår for tilladelse til erhvervmæssig fangst og jagt, herunder krav om registrering ved det Centrale Virksomhedsregister (CVR). Det er ikke hensigten, at Naalakkersuisut kan lempe betingelserne i stk. 1, men kan fastsætte yderligere betingelser for tilladelse til erhvervmæssig fangst og jagt.

Til § 8

Til stk. 1

Nr. 1

Fiskeri med fartøjer på op til 25,5 meter længde over alt (l.o.a.) indgår i opgørelsen af bruttoindkomst fra fangst, jagt og fiskeri. Den tidligere opgørelse ifølge fartøjets målerbrev blev forladt, idet dette ikke kunne kontrolleres umiddelbart af kontrolmyndigheden. På den baggrund er målene ændret til længde over alt (l.o.a.). Der er tale om en teknisk ændring, hvor det er fiskeri med den samme gruppe fartøjer (over 210 BT), hvor indkomsten ikke indgår i indkomsten fra fangst, jagt og fiskeri. Ændringen vil således ikke ændre på de nuværende forhold.

Nr. 2

Indkomst der stammer fra arrangering af betalings- og trofæjagt eller fra beskæftigelse som guide i forbindelse med betalingsjagt har en sådan direkte sammenhæng med fangst og jagt, at dette opgøres som bruttoindkomst fra fangst, jagt og fiskeri. En erhvervsfanger kan på denne måde supplere sine indkomstmuligheder og desuden lettere nå "50 % kravet" og derved forbedre muligheden for at beholde sit erhvervsjagtbevis. Endvidere er det hensigten at ligestille den klassiske fanger, som alene beskæftiger sig med traditionel fangst, jagt og

fiskeri, med personer, som udøver aktiviteter ved betalingsjagt, i afgørelser om tilladelse til erhvervelse af erhvervsjagtbevis.

Nr. 3

Bestemmelsen giver mulighed for, at fangere kan oppebære supplerende indtægter fra turismeaktiviteter og fra forskningsassistance, uden at dette medfører fratagelse af erhvervsjagtbeviset. Turismesektoren ses som en alternativ indtægtskilde for fangererhvervet i en periode karakteriseret af begrænsninger på fangsten. Turismevirksomhed, der har relation til kompetencer erhvervet som erhvervsfanger, eksempelvis hundslædeture for at se naturen og vilde dyr, eller sejlture med jolle eller kajak, herunder eksempelvis hvalsafari eller egentlige ekspeditioner, holdes neutralt i indkomstopgørelsen. Det vil sige, at indkomsten hverken indgår i opgørelsen af bruttoindkomsten fra fangst, jagt og fiskeri eller den øvrige bruttoindkomst ved udregning af procentdelen.

For så vidt angår forskningsassistance fra fangere, benytter forskere sig ofte af erhvervsfangere i forbindelse med monitoring eller forskning af de levende ressourcer. Fangerne har både viden og redskaber samt fartøjer, der kan anvendes og lejes af forskerne, hvorfor fangerne kan deltage i feltprojekter samt transportere forskerne og deres udstyr til stedet, hvor feltarbejdet skal finde sted. Fangere anvendes også som assistance i forbindelse med mærkning, prøvetagning og som observatører i forbindelse med tælling af artsbestande. Indkomst fra denne forskningsassistance holdes ligeledes indkomst neutral.

Nr. 4

Honorarer fra borgerligt ombud, der jf. definitionen i § 3, nr. 2, defineres i overensstemmelse med § 1 i Grønlands Hjemmestyres bekendtgørelse nr. 5 af 15. marts 1994 om Borgerligt Ombud, eller honorar og vederlag for bestyrelsesarbejde i erhvervsfangerorganisationer/-foreninger, indgår hverken i opgørelsen af bruttoindkomst fra fangst, jagt og fiskeri eller i opgørelsen af den samlede bruttoindkomst. Begrundelsen for at fritage honorarer og vederlag fra disse borgerlige ombud og øvrige vigtige positioner i fællesskabets interesse er dels, at man ikke kan sige nej til at varetage i hvert fald visse borgerlige ombud, dels at det kan være vanskeligt at besætte vigtige hverv, hvis det indebærer, at erhvervsfangere derved risikerer at miste deres erhvervsfangerbevis, som følge af at indtægter fra hvervet udgør en for stor del af deres samlede bruttoindkomst.

Til § 9

Til stk. 1

Tilladelse til fritidsfangst og -jagt kan gives til personer, der er fyldt 12 år, og som har fast bopæl i Grønland. Alderskravet er fastholdt på de hidtidige 12 år, men der er dog foreslået en skærpelse af betingelserne for at få licens til alle kvoterede arter, jf. forslagets § 14.

Derudover er bestemmelsen i stk. 1 udvidet til at gælde alle landes statsborgere, der har fast bopæl i Grønland. Denne ændring er sket for at sikre, at der ikke foretages ulovlig diskrimination af personer med fast bopæl i Grønland, som har en anden nationalitet end dansk. Dette følger af artikel 14 i den Europæiske Menneskerettighedskonvention, som Grønland har tiltrådt ved anordning nr. 814 af 18. september 2001 om ikrafttræden for Grønland af lov om Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Til § 10

Til stk. 1

Bestemmelsen giver under nærmere betingelser anført i nr. 1-5 Naalakkersuisut mulighed for at dispensere fra kravene i §§ 7-9. Baggrunden for dispensationsreglerne er, at hensynet bag ønsket om at fremme en langsigtet udvikling i fangst- og jagterhvervet taler for, at der kan dispenseres i de oplyste og ganske særlige situationer, hvor de generelle betingelser ellers ville virke begrænsende for den langsigtede udvikling i Grønlands fangst- og jagterhverv.

Nr. 1

Forslaget åbner mulighed for, at Naalakkersuisut kan meddele dispensation fra kravet i §§ 7-9. Det vil sige, at Naalakkersuisut kan dispensere fra det generelle krav om fast tilknytning til det grønlandske samfund, fast bopæl samt skattepligt, når den pågældende har opholdt sig uden for Grønland i uddannelsesøjemed eller lignende. Det væsentlige er, om den pågældende er udrejst med henblik på uddannelse, praktikophold, mesterlæreordning eller lignende, hvilket også kunne være en uddannelsesstilling som elev i et andet erhverv. Det er ikke afgørende om den pågældende har afsluttet uddannelsen med et eksamensbevis, diplom eller lignende, men den pågældende skal kunne dokumentere, at den pågældende har været under uddannelse eller lignende. Det er ikke en betingelse, at uddannelsen er relateret til fangst, jagt eller fiskeri.

Ved ”midlertidig” i denne sammenhæng lægges ikke afgørende vægt på, hvor lang en periode vedkommende har opholdt sig uden for Grønland. Men der lægges vægt på, om vedkommende har søgt uddannelse eller været borte fra Grønland med henblik på at skabe sig lignende kompetencer.

Herudover kan der gives dispensation fra kravene, når det skønnes rimeligt ud fra ansøgerens tilknytning til Grønland. Her fokuseres hovedsagligt på, at den pågældende er nært knyttet til Grønland og f.eks. er født og opvokset i Grønland, men måske ikke har boet i Grønland i den seneste tid på grund af egen eller nær pårørendes sygdom eller lignende særlige omstændigheder.

Endelig kan der gives dispensation fra kravene i helt særlige situationer, hvor personer er udstationeret til Grønland i mere end 6 måneder, og skattepligtige i Grønland, men tilmeldt midlertidig adresse i Grønland. Det fælles for disse særlige situationer er, at der skal være tale

om en nødvendig supplerende proviantering til personer og hunde. Dette kunne eksempelvis være forsvarets udstationering af personel til Siriuspatruljen, der skal have mulighed for at genforsyne sig med frisk kød til dem selv og deres hunde på deres flere måneder lange patruljeture.

Nr. 2

Der kan endvidere dispenseres fra kravene i § 7, nr. 5, og § 8, for personer som hidtil ikke har haft et hovederhverv. Bestemmelsen medfører, at der kan dispenseres fra reglerne, så der er mulighed for, at unge nye fangere kan få erhvervsjagtbevis, selvom de ikke tidligere har arbejdet som erhvervsfanger. De unge nye fangere, der ikke har tidligere erhvervs erfaring eller tidligere bruttoindkomst på 50% fra fangst, jagt og fiskeri, kan derved komme i betragtning til erhvervsjagtbevis, første gang de ansøger om dette.

Nr. 3

Bestemmelsen giver mulighed for at dispensere fra reglerne i § 7, nr. 5, og § 8, når det kan godtgøres, at der har foreligget særlige omstændigheder, som har bevirket, at kravet om indtægtsandel ikke har kunnet opfyldes. Her tænkes eksempelvis på ufrivillige forhold for ansøgeren, hvor den pågældende på grund af sygdom, fysiske og psykiske skader eller andre sociale forhold har været forhindret i at gå på fangst, jagt eller fiskeri. Der kunne også tænkes på situationer, hvor fangst- og jagtredskaber er bortkommet eller ødelagt, eller hvor et eventuelt fartøj er havareret. Hvis den pågældende har et andet arbejde, der fortsat kan passes, kan de særlige omstændigheder gøre det umuligt at efterleve kravet om en indtægtsandel på mindst 50 %. Naalakkersuisut kan ved vurdering af ”særlige tilfælde” indhente udtalelser fra interessenter i nærmiljøet, herunder bygderåd, lokale fangerforeninger eller lignende.

Nr. 4

Der kan også dispenseres fra reglerne i § 7, nr. 5, og § 8, når personer efter en pause i erhvervsfangst, eksempelvis som følge af uddannelse i Grønland, igen ønsker at være erhvervsfanger. Bestemmelsen skal herudover gøre det muligt for en person, der tidligere har været beskæftiget med erhvervsfangst og -jagt, men som i en periode er ophørt med dette, at træde ind i fangst, jagt og fiskeri igen.

Det skal kunne dokumenteres digitalt, at den pågældende tidligere har haft fangst og jagt som hovederhverv. Såfremt den pågældende tidligere har haft fangst og jagt som hovederhverv, vil det fremgå af selvstyrets registre i jagtdatabasen Luli, hvorved det kan dokumenteres digitalt.

Nr. 5

Der kan dispenseres fra reglerne i § 7, nr. 4, når personer under 18 år, som er indehaver af et fritidsjagtbevis, ikke ejer de fornødne redskaber i det pågældende forvaltningsområde, men har adgang til de fornødne redskaber. Der kan kun opnås dispensation efter denne bestemmelse, såfremt ansøgeren er indehaver af et gyldigt fritidsjagtbevis.

Bestemmelsen er indført for at fremme fangsterhvervet, og sikre unge aktørers adgang til fangsterhvervet, uden der foreligger unødvendige adgangsbarrierer. Bestemmelsen giver således mulighed for at unge kan assistere fangere og lære erhvervet fra bl.a. familiemedlemmer.

Til § 11

Til stk. 1

Der gives med denne bestemmelse mulighed for, at visse institutioner efter konkret ansøgning om dispensation kan få udstedt et erhvervsjagtbevis eller et fritidsjagtbevis. De pågældende institutioner skal anvende fangst eller jagt som en del af metoden i det socialpædagogiske arbejde. Der kan ligeledes udstedes erhvervs- og fritidsjagtbevis til skoler, hvor fangst og jagt er en væsentlig del af undervisningen.

Erhvervs- og fritidsjagtbevis udstedes til selve institutionen eller skolen og ikke til enkeltpersoner i institutionen. Det betyder, at de pågældende personer i institutionen ikke er omfattet af retten til at udnytte erhvervs- og fritidsjagtbeviset, når de forlader institutionen. Dette gælder såvel personale som brugere.

Naalakkersuisut kan fastsætte vilkår i forbindelse med udstedelse af jagtbevis, herunder begrænse eller udelukke adgangen til jagt på kvoterede arter. Der er med udelukkelse af adgangen ment, at Naalakkersuisut ikke kan give de pågældende institutioner licens til jagt på isbjørn, hvalros og narhval, men at Naalakkersuisut kan give licens til fangst af hvidhval, rensdyr og moskusokser, såfremt der er tilstrækkelig kvote hertil.

Til stk. 2

Institutionens eller skolens ledelse er, såfremt aktiviteten sker i uddannelsesøjemed, ansvarlig for, at institutionens medarbejdere og brugere eller elever overholder reglerne vedrørende fangst og jagt, der er fastsat ved denne inatsisartutlov eller bestemmelser udstedt i medfør heraf, herunder rapportering af fangster.

Til § 12

Til stk. 1

Fangst og jagt kræver tilladelse i form af et jagtbevis, jf. § 6. Men derudover kan det som følge af ønsket om ressourcernes bevarelse og reproduktion være nødvendigt at fastsætte kvoter for fangst og jagt på visse arter for at sikre en bæredygtig fangst og jagt. Kvoterne fastsættes og fordeles i overensstemmelse med sædvanlig biologisk rådgivning samt ved anvendelse af lokal- og brugerviden. Der udstedes på baggrund heraf licenser til fangst og jagt af visse kvoterede arter.

Til stk. 2

Bestemmelsen fastsætter, at det er bopælskommunen, der fordeler og udsteder licenser og tilladelser til ansøgere med gyldigt jagtbevis og folkeregisteradresse i forvaltningsområdet. Der kan dog være artsbestemte undtagelser, eksempelvis ved store hvaler, hvor licensen kan udstedes af andre kommuner end bopælskommunen.

Det bemærkes, at Naalakkersuisut i henhold til § 4, stk. 2, har hjemmel til helt eller delvist at uddelegere afgørelseskompetence vedrørende inatsisartutlovens ansvarsområder til kommunalbestyrelserne, herunder eksempelvis fordeling og udstedelse af licenser og tilladelser mv.

Til stk. 3

Der er indsat en undtagelse til stk. 2, vedrørende licenser gældende inden for det forvaltningsområde, hvor personen har bopælsadresse. Undtagelsen finder anvendelse i særlige tilfælde, såfremt der er en åben kvote i et forvaltningsområde. Der skal være tale om en åben kvote i det relevante lokalområde, det vil sige, at det ikke er tilstrækkeligt, at der samlet set er tilstrækkeligt kvote i det samlede forvaltningsområde eller en bestandsafgrænsning, som går på tværs af flere kommuner eller forvaltningsområder. I dette tilfælde kan Departementet for Fiskeri og Fangst efter ansøgning give tilladelse til, at personer fra et andet forvaltningsområde eller kommune også kan drive fangst og jagt i området med åben kvote. En åben kvote omtales også som ubegrænset kvote.

Til stk. 4

Naalakkersuisut kan stille krav til besiddelse af nødvendige fangstredskaber og fartøj ved fordeling af licenser og tilladelser til kvoterede arter. Nødvendige fangstredskaber defineres som det nødvendige og tilladte udstyr og redskaber, der skal anvendes til fangst og jagt med henblik på indfangning og aflivning af en bestemt art, jf. § 3, nr. 5.

Til § 13

Til stk. 1

Efter ansøgning kan personer, der er fyldt 15 år, og som er i besiddelse af et erhvervsjagtbevis, blive tildelt licens og tilladelse til erhvervsfangst og -jagt på kvoterede arter. Med et generelt alderskrav på 15 år for at blive tildelt licens eller tilladelse til fangst og jagt på alle kvoterede arter, er der fundet en fælles betingelse for alle arter, og alderskravet på 16 år til licens til vilde rensdyr og moskusokser nedjusteres i overensstemmelse hermed til 15 år.

I henhold til § 12 fordeles kvoterne til de enkelte forvaltningsområder, der herefter fordeler licenser i forhold hertil, jf. stk. 2.

Til stk. 2

Bestemmelsen fastsætter, hvorledes fordelingen skal foretages, hvis der er flere ansøgninger end licenser. Først foretages fordelingen efter en turnus, hvor der tages hensyn til forrige års fangst samt ikke anvendte licenser og tilladelser. Hvis dette fortsat ikke kan afgøre fordelingen, kan kommunen trække lod om licenserne.

Til stk. 3

Fangerne skal kunne leve af erhvervmæssig fangst, jagt og fiskeri, hvorfor man i forvaltningsområder med store afstande kan udstede flere licenser til hver fanger eller fællesfangst for at gøre fangsten rentabel. Det beror på en konkret vurdering i hvert enkelt tilfælde, men kriterier kunne eksempelvis være forholdet mellem mulighed for indtjening holdt op imod de udgifter, der medgår til at transportere sig til et område i form af brændstof, forplejning og husly samt det øgede tidsforbrug på grund af den lange transporttid. Til brug for vurdering af de enkelte forhold kan Naalakkersuisut indhente en udtalelse fra relevante interessenter i forvaltningsområdet.

Til stk. 4

Såfremt der bliver licenser til overs, eller hvor der ikke bliver fanget det antal dyr, som licensen giver tilladelse til, skal der være mulighed for at genfordele de overskydende licenser. Derfor skal den licensudstedende myndighed – typisk kommunen – i forbindelse med lodtrækningen udtrække en prioriteret venteliste, der anvendes ved genfordeling af licenser.

Til stk. 5

For at sikre gennemsigtighed i forbindelse med lodtrækningen skal offentligheden (typisk borgerne i kommunen) have adgang til at overvære lodtrækningen. Kommunen skal derfor offentliggøre betingelser, tid og sted for lodtrækningen senest 1 uge før lodtrækningen skal finde sted.

Til stk. 6

Bestemmelsen giver Naalakkersuisut hjemmel til at fastsætte nærmere regler om fordelingen af licenser og tilladelser til erhvervsfangst og -jagt på kvoterede arter.

Til stk. 7

Med denne bestemmelse kan Naalakkersuisut gøre en licens og tilladelse til erhvervsfangst og -jagt betinget af, at en person har haft fast bopæl i pågældende kommune og forvaltningsområde i 3 sammenhængende måneder forud for udstedelse af tilladelsen.

Bestemmelsen er indført for at forhindre, at personer flytter midlertidig adresse mellem én eller flere kommuner med udelukkende henblik på at opnå tilladelse til at drive fangst og jagt på kvoterede arter i en kommune, hvor den pågældende ikke har reel bopæl.

Til § 14

Til stk. 1

Bestemmelsen fastslår dels, at det er et krav for at kunne opnå licens til fritidsfangst og –jagt på kvoterede arter, at ansøgeren er mindst 15 år og i besiddelse af et fritidsjagtbevis, dels at den pågældende har fast bopæl i Grønland, og at pågældende har haft fast bopæl i Grønland i de seneste 2 år forud for ansøgningstidspunktet. De sidste 2 år er at forstå som en sammenhængende periode på 24 måneder.

Dette medfører, at nyttilflyttede personer først kan opnå licens til kvoterede arter efter, at de har boet i Grønland i sammenhængende 2 år. Der gøres ikke forskel på nationalitet, hvorfor denne regel ikke er i strid med artikel 14 i den Europæiske Menneskerettighedskonvention om diskrimination på grund af eksempelvis nationalitet.

Baggrunden for forslaget er, at der er begrænsede ressourcer af eksempelvis rensdyr og moskusokser, når der også skal tages hensyn til fangsterhvervet, samt til kulturelle og rekreative behov for dem, der har boet i sammenhængende 2 år i Grønland.

Til stk. 2

Bestemmelsen giver mulighed for at dispensere fra reglen i stk. 1, såfremt ansøgeren har fast bopæl i Grønland, og ansøgeren inden for de seneste 10 år forud for ansøgningstidspunktet har haft fast bopæl i Grønland i en sammenhængende periode på mindst 2 år. Dette kunne eksempelvis være en person, der er flyttet til Danmark for at uddanne sig, som efter hjemkomst og registrering ved Folkeregisteret på ny ønsker at kunne jage med fritidsjagtbevis efter kvoterede arter.

Til § 15

Til stk. 1

Formålet med bestemmelsen er, at give Naalakkersuisut hjemmel til at fastsætte nærmere regler om udstedelse, erhvervelse og fortabelse af licenser, tilladelser og jagtbeviser. Bestemmelsen giver endvidere Naalakkersuisut hjemmel til at opkræve gebyrer for udstedelse af tilladelser, licenser og jagtbeviser.

Til stk. 2

Bestemmelsen giver Naalakkersuisut hjemmel til at uddelegere afgørelseskompetence til kommunerne i forbindelse med fastsættelse af regler efter stk. 1. Kommunerne er nærmest brugerne, hvorfor de bedre kan bedømme, om ansøgerne er berettiget enten til erhvervsjagtbevis eller fritidsjagtbevis. Det er derfor hensigtsmæssigt, at kommunerne varetager administrationen heraf.

Det forudsættes endvidere, at kommunerne skal indhente oplysninger hos de centrale skattemyndigheder ved vurderingen af, om en ansøger er berettiget til enten erhvervs- eller fritidsjagtbevis.

I det omfang det er muligt, bør udstedelse, erhvervelse og fortabelse af jagtbeviser, tilladelser og licenser søges foretaget elektronisk. Dels for at sikre en mere smidig ansøgningsproces for borgeren, og dels for at sikre en hurtig og effektiv sagsbehandling.

Til stk. 3

Denne bestemmelse bemyndiger Naalakkersuisut til at afskære gebyrskyldnere fra retten til licens eller tilladelse, det vil sige fysiske og juridiske personer, som ikke fuldt ud har betalt et forfaldent gebyr, afskæres fra på ny at opnå tilladelser eller licenser i henhold til denne inatsisartutlov, førend det skyldige beløb, inklusive morarenter, er betalt.

Til § 16

Til stk. 1

Bestemmelsen om betalings- og troføjagt er en del af turistvirksomheden i forhold til fangst, jagt og fiskeri, hvor der gives særlig tilladelse til betalingsjagt og -fiskeri til personer, som ikke er omfattet af reglerne for erhvervs- og fritidsjagt, jf. §§ 7 og 9.

Til stk. 2

Bestemmelsen skal tydeliggøre, at betalingsjagt også kan anvendes af personer, som er omfattet af §§ 7 og 9, men som eksempelvis ikke har opnået licens til en kvoteret art. Dette kunne eksempelvis være personer, som har et fritidsjagtbevis, men som endnu ikke har haft fast bopæl i Grønland i 2 år.

Til stk. 3

Bestemmelsen giver Naalakkersuisut hjemmel til at opkræve et gebyr, som betaling for tilladelsen til jagt til de i stk. 1 og 2 omhandlede personer. Størrelsen på gebyret fastsættes ved bekendtgørelse.

Til stk. 4

Bestemmelsen giver Naalakkersuisut hjemmel til at fastsætte nærmere regler om udstedelse, erhvervelse og fortabelse af tilladelser til at deltage i betalingsjagt, jf. stk. 1 og 2. Disse regler vil normalt blive fastsat ved en bekendtgørelse om betalingsjagt. Bestemmelsen bemyndiger derudover Naalakkersuisut til at uddelegere afgørelseskompetence og forvaltning af regler udstedt i med af bestemmelsen til kommunerne. Naalakkersuisut gives samtidig hjemmel til at bemyndige institutioner og turistforeninger til at forestå forvaltningen af betalingsjagt.

Til § 17

Det følger af denne bestemmelse, at Naalakkersuisut kan fastsætte regler, typisk via en bekendtgørelse, om, at visse jagtaktiviteter, som eksempelvis trofæjagt, kun kan foregå sammen med en autoriseret betalingsjagtarrangør. Det kunne eksempelvis være jagt på særlige kvoterede arter, eller i forbindelse med særlige geografiske og demografiske forhold.

Til § 18

Bestemmelsen giver Naalakkersuisut pligt og hjemmel til at udstede nærmere regler, typisk i bekendtgørelse om betalingsjagt, om opnåelse og fortabelse af autorisation som betalingsjagtarrangør, herunder om anvendelse af guider til betalingsjagt. Der skal i den forbindelse inddrages de i § 2, stk. 1, nr. 1-6, nævnte kriterier, herunder navnlig lokale beskæftigelsesmæssige hensyn og andre erhvervsmæssige interesser.

I bekendtgørelsen kan blandt andet fastsættes, hvilke krav der stilles for, efter ansøgning, at kunne opnå autorisation som betalingsjagtarrangør, samt hvilke krav der skal stilles til guider, og hvordan de kan anvendes i forbindelse med betalingsjagt. Det kan eksempelvis være krav om bopælspligt i et antal år, samt bopæl i et område i særligt antal år for at opnå lokal forankring. Derudover kan der udstedes regler om, hvornår og hvorledes en autorisation til betalingsarrangør kan inddrages samt regler om godkendelse af guider.

Til § 19

Til stk. 1

Bestemmelsen, der blev indført med landstingsloven i 1999, giver Naalakkersuisut hjemmel til at fastsætte bestemmelser om aflæggelse af jagtprøve som betingelse for erhvervelse af jagtbevis eller tilladelse efter §§ 7, 9 og § 16. I disse bestemmelser skal blandt andet fastsættes, hvilke fangst kategorier der skal være omfattet af kravet og de nærmere regler for afholdelse af jagtprøver, samt hvad der skal indgå i prøven.

Til stk. 2

Naalakkersuisut får med denne bestemmelse bemyndigelse til at opkræve gebyrer for aflæggelse af jagtprøve. Beløbet vil blive fastsat, når der er lagt budget for udgifterne til afholdelse af jagtprøve.

Til stk. 3

Bestemmelsen bemyndiger Naalakkersuisut til at pålægge kommuner at varetage den administrative forvaltning i forbindelse med aflæggelse af jagtprøve. Kommunerne er nærmest brugerne, hvorfor de vil være bedst til at foretage denne direkte forvaltning. De overordnede regler for jagtprøven, fastsættes af Naalakkersuisut, jf. stk. 1.

Til § 20

Til stk. 1

I stk. 1 bemyndiges Naalakkersuisut til at gennemføre foranstaltninger til regulering af fangst og jagt samt udstede regler herom, jf. nr.1-5. Foranstaltninger kan være ændringer i perioder og områder eller et decideret stop for fangst og jagt på en eller flere arter i 1 eller flere områder. For at sikre gennemsigtighed i forvaltningen kan Naalakkersuisut foretage offentlige høringer før foranstaltninger efter denne bestemmelse gennemføres.

Nr. 1

Der fastlægges for de enkelte arter i de enkelte områder, sædvanligvis efter biologisk rådgivning, fredningsperioder og friholdelse af områder for fangst og jagt. Det vil sige, at der er perioder, som kan være forskellige fra område til område afhængig af eksempelvis fødsel af unger eller æglægning, hvor dyrene skal være fredede for at sikre en bæredygtig reproduktion.

Nr. 2

Der kan som nævnt fastsættes et egentligt stop for fangst og jagt på bestemte arter i bestemte områder, hvis kvoterne er opbrugt. Men der kan også indføres andre foranstaltninger i form af ændrede kvoter eller friholdelse af områder, hvis det viser sig, at en bestand alligevel ikke har et omfang, som det oprindeligt var vurderet. Foranstaltninger i form af forbud mod eller begrænsning af fangst og fangstindsats kan gennemføres på baggrund af rådgivning fra biologer og lokale fangere og brugere, men kan også gennemføres på baggrund af rapporter af fangst.

Nr. 3

Når der skal foretages en opdeling af de disponible fangstmængder tidsmæssigt, bestandmæssigt og forvaltningsområdemæssigt, skal dette ske under hensyntagen til ressourcernes bevarelse og reproduktion. Reguleringen af fangst og jagt skal tage højde for og søge at modvirke og begrænse overfangst. Dette kan for eksempel søges opnået ved inddragelse af biologers anbefalinger, inddragelse af lokal viden eller inddragelse af Fangstrådets medlemmer.

Nr. 4

Naalakkersuisut kan gennemføre foranstaltninger om regulering af fangst og jagt samt udstede regler om opdeling af de disponible fangstmængder med nærmere fastsatte kvoter for fangst kategorier i henhold til §§ 7, 9 og § 16, efter aldersgruppe, bestandsafgrænsninger kommuner, forvaltningsområde, grupper af fartøjer, for enkelte fartøjer, køretøjer eller for redskabstyper og fangstmetoder.

Det vil sige, at der eksempelvis kan fastsættes særlige alderskrav for tildeling af licenser, jf. §§ 13 og 14, samt kvoter til særlige grupper, hvilket kunne være for at give nye unge fangere en særlig del af en kvote, for at give dem bedre muligheder. Det kunne også være særlig fordeling til kommuner dels på baggrund af biologisk rådgivning om størrelse af bestande,

dels for at sikre fangererhvervet mulighed for at drive en rentabel erhvervsfangst og -jagt. Der kan også udstedes regler om største eller mindste størrelse på fartøjer eksempelvis til deltagelse i hvalfangst eller til deltagelse i fællesfangst. Ligesom der kan være særlige kvoter afsat til særlige redskabstyper og fangstmetoder.

Nr. 5

Den biologiske rådgivning er særligt vigtig, når det drejer sig foranstaltning og regler for størrelse (ynglestadie), alder og køn af fangstdyr, idet dette hænger tæt sammen med ressourcernes bevarelse og reproduktion. Eksempelvis må dyr med unger ikke skydes, og en isbjørn må ikke forstyrres i sin hule. Der kan også fastsættes andre regler for, hvilken størrelse og alder fangstarter må have. Endelig kan et køn af en art eller bestand friholdes for jagt, hvis det på baggrund af biologisk rådgivning eller lokal- og brugerviden vurderes nødvendigt.

Til § 21

Til stk. 1

Bestemmelsen giver Naalakkersuisut hjemmel til at fastsætte regler om vilkår for jagt på forskellige fangstarter, jf. nr. 1-4. Der er således tale om, at Naalakkersuisut fastsætter vilkår i bekendtgørelser angående specifikke arter eller i bekendtgørelser angående generelle emner.

Nr. 1

Fastsættelse af nærmere vilkår for adgang til jagt på enkelte fangstarter for personer, der opfylder betingelserne for fangst kategorier i henhold til §§ 7, 9 og § 16.

Der kan eksempelvis fastsættes krav om fast bopæl i Grønland i de seneste 2 år, eller særligt alderskrav for at få autorisation til at etablere virksomhed for betalings- og trofæjagt. Hertil kommer særligt alderskrav for at få licens til kvoterede arter. Men der kunne også være tale om dokumentation for særlig viden om fangst og jagt, herunder aflivning af særlige arter.

Nr. 2

Indretning, brug og begrænsning af fangstredskaber, fangstudstyr og fangsttilbehør, samt anvendelse af fartøjer og køretøjer, ammunitionstyper eller fangstmetoder. Fangst- og jagtredskaber, udstyr og tilbehør kan eksempelvis være skydevåben, ammunition, buer, net, spyd, fælder, redskaber til at skære, flænse eller brække dyret, samt materiale til at fastholde, opdele og transportere dyret. Dette kan eksempelvis være fastsættelse af mindstemål til kaliber på rifler, f.eks. kaliber 30.06 til jagt på moskusokser, hvid- og narhval og hvalros.

Fartøj og køretøj er ethvert transportmiddel til vands, til lands og i luften, der benyttes i forbindelse med fangst, jagt og fiskeri eller som transportmiddel til og fra fangstområdet. Det vil sige, at det eksempelvis er joller på op til 6 meter længde over alt (l.o.a.) til fangst og jagt på sæler eller fugle eller større fartøjer til eksempelvis hvalfangst. Det er eksempelvis også helikoptere, hjul- og bælte køretøjer, biler, varebiler og lastbiler, ATV, snescooter og

hundeslæde. I medfør af bestemmelsen kan der fastsættes regler om indretning, brug og begrænsning i anvendelsen af disse.

Nr. 3

Den hjemmel, Naalakkersuisut får til at fastsætte regler om vilkår for jagt, udmøntes i regler i bekendtgørelser om de forskellige arter. Dette kan være forbud mod brug og begrænsning af bestemte fartøjer og køretøjer, redskaber, redskabstyper, ammunitionstyper eller fangstmetoder. Der er i bemærkningerne til nr. 2 oplyst en række fartøjer, køretøjer og fangstredskaber mv.

Der er eksempelvis forbud mod at anvende luftfartøjer til at drive dyr og fugle, og helikoptere må ikke anvendes til jagt. Der er blandt andet også forbud mod anvendelse af halvautomatiske rifler til fangst og jagt, dog undtaget fangst af hvid- og narhvaler, og der er forbud mod at anvende ikke-autoriserede fælder.

Nr. 4

Naalakkersuisut bemyndiges til at fastsætte ordensregler for fangst og jagt, hvilket blandt andet kan være regler om, at licenser er personlige og ikke må overdrages, udlånes eller sælges til andre.

Det kan eksempelvis også være regler om, at våben der anvendes til fangst, skal være indskudt og i god stand. Alt kød fra nedlagte dyr, skal medbringes fra fangststedet. Transportmidler må ikke anvendes til fangst, forfølgelse eller drivning af dyr og fugle. Der må eksempelvis ved rensdyrjagt ikke skydes fra joller, fartøjer, køretøjer, flyvemaskiner og helikoptere. Der må ikke medtages hunde under fangst af rensdyr og moskusokser. Eller der kan fastsættes regler om, at det er et lovmæssigt krav at returnere licenser med fangstmelding, og at det ikke er tilladt at fange køer med kalve samt trofætyre. Derudover kan der fastsættes regler med henblik på at forhindre farlige situationer ved eksempelvis fællesfangst på nar- og hvidhvaler.

Til stk. 2

Der er ikke på nuværende tidspunkt indført et system for plombering af fangst, men bestemmelsen giver Naalakkersuisut bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler om plombering af fangst. Det vil sige, at en bemyndiget person eller fangeren umiddelbart efter jagten sætter en plombe på eksempelvis et isbjørneskind eller en narhvalstand. Samt hvorledes kontrolmyndigheden skal administrere ordningen, således at denne kan indgå i krav om dokumentation i forbindelse med anvendelse, indhandling og salg af fangst, jf. § 23, stk. 4 og 5. Ordningen anvendes i andre lande, hvorfor det findes hensigtsmæssigt at indføre en hjemmel for Naalakkersuisut til ligeledes at etablere et system for plombering af fangst.

Til § 22

Til stk. 1

Såfremt fangeren er klar over, at han har ramt et dyr, f.eks. et land- eller havpattedyr, skal han sikre sig, at dyret er dødt umiddelbart efter, at det er ramt. Det er fangeren eller jægeren, der har dette ansvar, og den pågældende må sikre sig, om dyret er ramt, også selvom den pågældende er i tvivl om dette.

Til stk. 2

Når fangeren er klar over, at dyret er anskudt, skal fangeren aflive dyret hurtigst muligt, hvilket kan indebære, at fangeren skal forfølge og finde dyret, så det kan blive aflivet.

Til stk. 3

Hvis det ikke har været muligt at finde og aflive det anskudte dyr på trods af, at fangeren har søgt efter det, skal fangeren i umiddelbar tilknytning til fangstens afslutning underrette Departementet for Fiskeri og Fangst. Ved "umiddelbar tilknytning" skal forstås, at dette skal rapporteres, når fangsten er afsluttet, og fangeren er returneret til sit bestemmelsessted, hvor det er muligt at kommunikere med enten Departementet for Fiskeri og Fangst eller kontrolmyndigheden (GFLK eller nærmeste jagt- og fiskeribetjent). Såfremt den pågældende ikke selv har de nødvendige midler til rapportering, må den pågældende henvende sig på det nærmeste kommunekontor for derigennem at rapportere sagen.

Bestemmelsen finder anvendelse på alle kvoterede dyr, herunder fugle, hvaler, havpattedyr m.v. og er blandt andet indført for at optage statistik på anskudte dyr i Grønland.

Til stk. 4

Hvis en fanger eller jæger ser et levende anskudt dyr, som han ikke selv har skudt, skal han såvidt muligt aflive dyret. Hvis det er uden for fangstperioden, tilfalder alle dele af dyret Grønlands Selvstyre. Den pågældende skal efterfølgende rapportere sagen til Departementet for Fiskeri og Fangst, som bestemmer hvordan det nedlagte dyr skal håndteres. Det kan f.eks. være overdragelse til plejehjem, fordeling i lokalområdet, fremsendelse af hele eller dele af dyret til Departementet for Fiskeri og Fangst eller andet.

Til § 23

Til stk. 1

For at modvirke salg af ulovlig fangst, skal fangst af kvoterede og licenserede dyr være registreret af kommune- eller bygdekantoret, og kontoret skal stemple licensen, så det fremgår for brættet, at fangsten er registreret. Bestemmelsen er særligt rettet mod salg af store hvaler, hvid- og narhvaler, isbjørne, rensdyr, moskusokser og hvalros. Bestemmelsen finder ikke anvendelse på fugle, der er omfattet af en kvote, men som ikke kræver en licens.

Til stk. 2

I forlængelse af stk. 1 fastsætter bestemmelsen, at der ved videresalg på anmodning skal kunne fremvises dokumentation for, at fangsten er registreret. Det vil være tilstrækkelig dokumentation, hvis licensen eller tilladelsen med kommune- eller bygdekontorets stempel forevises. Ved fællesfangst skal medindehaver af licensen kunne dokumentere en kopi af stemplet licens eller tilladelse.

Til stk. 3

Salg af kvoterede arter fra fangere direkte til virksomheder, institutioner og spisesteder må kun foretages af erhvervsfangere. I den forbindelse skal der både forevises gyldigt erhvervsjagtbevis og licens eller tilladelse med stempel, der dokumenterer registrering af fangsten ved kommune- eller bygdekontor.

Til stk. 4

Af hensyn til efterfølgende kontrol skal de virksomheder, institutioner eller spisesteder, der er omtalt i stk. 3, kunne dokumentere, at der er tale om lovligt køb fra en erhvervsfanger, som har fået fangsten registreret ved kommune- og bygdekontor.

Til stk. 5

Bestemmelsen fastsætter, at den nødvendige dokumentation - som omtalt i stk. 4 - er en underskrevet faktura eller regning samt en fotokopi af fangerens gyldige erhvervsjagtbevis og en kopi af den af kommune- eller bygdekontoret påstemplede licens eller tilladelse.

Til stk. 6

Det er kun tilladt for fangere med gyldigt erhvervsjagtbevis og påstemplet licens eller tilladelse at indhandle dele af kvoterede arter. For eksempel isbjørns skind, kranie, klør, kød og mavesæk. Narhvals tand og hud (mattak) og spæk eller eksempelvis moskusokse skind, uld (qiviut), kranie, horn, gevir og kød. Hver enkelt del skal have en kopi af licens eller tilladelse bundet på for at sikre, at hver enkelt del kan dokumenteres som lovlig og registreret fangst.

Butikker kan videresælge disse dele af fangsten, såfremt de er i besiddelse af en underskrevet faktura eller regning samt en fotokopi af fangerens gyldige erhvervsjagtbevis og en kopi af den af kommune- eller bygdekontoret påstemplede licens eller tilladelse. Flere af disse dele er omfattet af CITES-reglerne (Washington-konventionen), hvorfor det af køberen skal kunne dokumenteres, at denne lovligt har kunnet købe, udføre og indføre delen(e) ved indførsel i alle lande, der har tilsluttet sig konventionen.

Såfremt der fremgår fortrolige oplysninger af licensen eller tilladelsen, skal disse slettes førend licensen eller tilladelsen gøres tilgængelig i butikken eller lignende. Virksomheden skal dog opbevare en komplet kopi af licensen eller tilladelsen.

Til stk. 7

Som nævnt i stk. 6 er det forbudt at indhandle eller sælge hud, spæk, skind, kranie, gevir, knogler, klør, tænder og mavesæk, medmindre den pågældende er i besiddelse af gyldigt erhvervsjagtbevis og påstemplet licens.

Ifølge stk. 7 er det forbudt at købe eller modtage ulovlig fangst af de nævnte dele. Der er tale om kriminalisering af køb eller modtagelse af ulovlig fangst af dele, der som hovedregel er omfattet af CITES. Sagen skal bedømmes i lighed med kriminallovens § 111, hvorfor der ikke kan pålægges et kriminalretligt ansvar efter denne bestemmelse mod den, som modtager udbytte til sædvanligt underhold fra familiemedlemmer eller samlever, eller den, der modtager udbytte som normalt vederlag for sædvanlige forbrugsvarer, brugsting eller tjenester, jf. kriminallovens § 111, stk. 2.

Til stk. 8

Bestemmelsen indebærer, at Naalakkersuisut kan fastsætte regler for salg af fangst. Det indebærer, at der kan fastsættes regler om salg via internettet, forbud mod salg af særlige dyr, områder, krav om gyldig licens m.v.

Til § 24

Til stk. 1

Bestemmelsen giver myndighederne, det vil sige Naalakkersuisut eller en kommune, hjemmel til i licensen eller tilladelsen at fastsætte vilkår for, hvor erhvervsfangeren skal indhandle hele eller dele af et nedlagt dyr. Dette kunne eksempelvis være til et specificeret slagteri eller indhandlingssted, der er godkendt af fødevaremyndigheden i Grønland – Veterinær og Fødevaremyndigheden i Grønland (VFMG). Der kan eksempelvis også fastsættes vilkår om, at erhvervsfangeren skal have en gyldig tilladelse til indhandling.

Til stk. 2

Det er de lokale kommunale myndigheder, der afgør spørgsmål angående fritidsfangeres indhandling og salg på brættet. Dette kan eksempelvis være tilladelse til fritidsfanger om at sælge kød fra nedlagte vilde rensdyr eller kød og spæk fra sæler til brættet. Der skal stadig overholdes de samme regler, som anført i § 23, stk. 1. Det vil sige, at der gælder de samme krav om dokumentation. Der skal både forevises gyldigt fritidsjagtbevis og licens eller tilladelse med stempel, der dokumenterer registrering af fangsten ved kommune- eller bygdekontor.

Til stk. 3

Når der er tale om salg af levnedsmidler (tilvirkede produkter) skal brættet overholde de til enhver tid gældende regler fra Naalakkersuisuts fødevaremyndighed (VFMG), det vil sige den til enhver tid gældende fødevarerlov (Inatsisartutlov nr. 24 af 28. november 2019 om fødevarer) og regler udstedt i medfør heraf.

Det er endvidere kun tilladt at indhandle dyr på brættet i den tilladte fangstperiode. Det er den fangstperiode, der gør sig gældende for den pågældende fanger, det være sig erhvervs- eller fritidsfanger, idet der kan være forskel på perioden for erhvervsfangst og fritidsfangst. Der kan være artsbestemte undtagelser, hvilket eksempelvis kunne være salg af kød, mattak (spæk) fra store hvaler.

Til stk. 4

Bestemmelsen giver Naalakkersuisut hjemmel til at fastsætte detaljerede regler for forarbejdning, udnyttelse, indhandling og afsætning af fangsten, hvilket typisk vil ske i bekendtgørelsesform. Det kan samtidig fastsættes, at hele eller dele af en ulovlig fangst eller dyr nedlagt i nødværge kan tildeles offentlige institutioner og den lokale befolkning. Dette kunne eksempelvis være til plejehjem, sociale institutioner, skoler eller børnehaver m.v.

Til stk. 5

Der har været afholdt kurser for primærproducenter, som defineret i § 3, nr. 12, med henblik på at højne fødevarer sikkerhed. På den baggrund giver bestemmelsen Naalakkersuisut hjemmel til at fastsætte regler for kurser for primærproducenter, samt at stille krav om at kurset er gennemført, som betingelse for at kunne sælge direkte til virksomheder, institutioner og spisesteder, jf. § 23, stk. 3.

Til § 25

Til stk. 1

Bestemmelsen giver Naalakkersuisut hjemmel til at fastsætte regler om fællesfangst, hvilket normalt vil være afsnit i bekendtgørelser om de arter, hvor der normalt er fællesfangst, som eksempelvis ved hvalfangst. Dette indebærer, at Naalakkersuisut kan fastsætte regler om udstyr der anvendes, hvor mange joller der må deltage i fællesfangst samt i hvilket omfang fritidsfangere og erhvervsfangere må deltage i fællesfangst sammen.

Til stk. 2

Naalakkersuisut kan bemyndige foreninger og organisationer til at udpege lederen af fællesfangsten, hvilket eksempelvis kunne være fisker- og fangerforeningerne KNAPK og SQAPK. Da der kan foregå fællesfangst i anden fangstudøvelse end blot ved fællesfangst af vågehvaler med rifler, dækker forslaget alle former for fællesfangst. Således kan alle grupper, der deltager og er nævnt i en licens ved en fællesfangst, såsom fællesfangst af andre havpattedyr eller landpattedyr, udpege en leder af fangsten. Lederen kan ved udpegelsen stå for ledelsen af selve fangstudøvelsen, fangstfordelingen og fangstmeldingen på vegne af gruppen af aktive deltagere i selve fangsten.

Til stk. 3

Når lederen skal vælges, skal det tages i betragtning, at lederen skal opfylde de samme krav som de øvrige deltagere for at deltage i fællesfangsten, hvilket eksempelvis kan være erhvervsjagtbevis og licens eller tilladelse.

Til stk. 4

Denne bestemmelse er indført for at afklare ansvarsspørgsmålet for efterlevelse af reglerne i denne inatsisartutlov, herunder blandt andet gennemførelsen af fangsten og overholdelse af ordensregler samt spørgsmålet om fangstrapportering efter fællesfangsten er tilendebragt. Det slås således fast, at alle aktive deltagere er ansvarlige for efterlevelse af reglerne, om det så er spørgsmål om anvendelse af foreskrevne fangstredskaber eller rapportering efterfølgende. Som det ligeledes fremgår af definitionen under § 3, nr. 3, er deltagelse i fangst og jagt betinget af aktive handlinger, hvor den pågældende ved anvendelse af våben eller andre fangstredskaber immobiliserer, sårer eller afliver dyret.

Derimod vil det ikke omfatte en person, der udelukkende er fører af et fartøj eller et køretøj, hvorfor denne person heller ikke bliver ansvarlig i henhold til stk. 4.

Til § 26

Til stk. 1

Listen over motordrevne fartøjer og køretøjer der ikke må anvendes til fangst og jagt, det vil sige fly, helikoptere og motordrevne køretøjer, herunder snescootere og ATV'ere, samt fartøjer, der ifølge deres målebrev er mere end 15 meter længde over alt (l.o.a), er ikke udtømmende. Det væsentlige er, at der er tale om køretøjer og fartøjer, der er drevet af motor. Men det ville også omfatte sejlskibe, såfremt disse er udstyret med eller indrettet til at være delvis motordrevne.

Derimod er der ikke tale om kajaker og hundeslæder, der ikke er motoriserede og derfor gerne må anvendes til fangst og jagt.

Der må gerne anvendes motoriseret transport til og fra et lejrområde, men ikke til den videre transport ud til fangstdyrene i selve fangstområdet. Der skal holdes en minimumsafstand på 500 meter til levende dyr. Dette gælder dog ikke i situationer, hvor eksempelvis hvaler er fanget i en våge (sasset).

Med hensyn til undtagelser om fartøjsstørrelse for særlige kvoterede arter er der navnlig tale om fangst af store hvaler, hvor også større fartøjer kan anvendes.

Det er forbudt at anvende droner under fangst og jagt. Det vil sige, at der hverken må anvendes droner til at lokalisere, følge, forstyrre, drive, samle eller på anden måde anvendes som led i fangst og jagt.

Til stk. 2

Bestemmelsen fastslår, at visse fangstmetoder, hvor dyret påføres unødvendig lidelse, er forbudt. Den ikke udtømmende liste nævner gift, selvskud, sakse, fodsnerer eller andre tekniske hjælpemidler til fastholdelse af fangstdyr. Visse arter fugle må derimod gerne fanges i net i bestemte områder eksempelvis søkonger. Hertil kommer, at fangstredskaber, der er godkendt af International Standardization Organisation, kan anvendes.

For så vidt angår fangstdyr i vandet, eksempelvis sæler og hvaler, må disse gerne fastholdes med harpun påført bøje eller lignende anordning, så fangstdyret ikke synker og fortabes.

Til stk. 3

Der har siden 1993 været indført et forbud mod anvendelse af hel- og halvautomatiske våben til fangst og jagt. Dette forbud finder anvendelse for alle fangstarter, medmindre der klart er anført en undtagelse, jf. stk. 4.

Til stk. 4

Som nævnt i bemærkningerne til stk. 3, kan Naalakkersuisut gøre undtagelser fra forbuddet mod at anvende halvautomatiske våben til erhvervsmæssig fangst og jagt efter § 7, stk. 2, for visse fangstarter, områder og perioder. Denne hjemmel er kun benyttet vedrørende erhvervsmæssig fangst af hvid- og narhvaler, jf. § 12 i Selvstyrets bekendtgørelse nr. 3 af 27. januar 2017 om beskyttelse og fangst af hvid- og narhvaler. Men anvendelse af halvautomatiske rifler er kun tilladt for personer med erhvervsjagtbevis.

Til stk. 5

Som en positiv afgrænsning i forhold til stk. 2 om forbudte fangstmetoder, giver denne bestemmelse Naalakkersuisut hjemmel til at fastsætte regler for, hvilke fangstredskaber der må anvendes til jagt på de enkelte arter, samt hvilke metoder der må anvendes, herunder mindstemål på skydevåbens kaliber samt ammunitionstyper og -størrelser. Disse krav fastsættes i de relevante artsbekendtgørelser.

Eksempelvis skal mindstekaliber for jagt på moskusokse være kaliber 6,5x55, hvorimod det for vilde rensdyr er kaliber.222. Der kan fastsættes krav til ammunitionen, så det sikres, at den er tilstrækkelig til at aflive dyret hurtigt og effektivt og med mindst mulig lidelse. Det samme gælder eksempelvis med udformningen af bue og pile.

Til stk. 6

Bestemmelsen har til formål dels at undgå ressourcspild, dels at sikre overholdelse af ordensmæssige hensyn, hvorefter brugbare dele af fangsten skal bringes tilbage fra fangstpladsen eller deponeres (det vil sige opbevares på fangstpladsen, til det kan afhentes senere). Efterladte kropsdele som skind skal efterlades, så de ikke generer jagtområdet. Inden fangstpladsen eller flæsestedet forlades, skal rester så vidt muligt bortskaffes, så jagtområder

ikke belastes. Det skal ligeledes ske for at undgå at tiltrække rovdyr, herunder navnlig isbjørn, til områder i nærheden af byer og bygder.

For så vidt angår hvalernes rygsøjler skal disse sænkes væk fra flænsningspladsen, så den ikke generer fremtidige flænsninger.

Til stk. 7

Det er hensigten med bestemmelsen, at Naalakkersuisut kan fastsætte nærmere regler i en bekendtgørelse om brug af motoriserede befordringsmidler, herunder helikopter, ATV, både snescooter m.v., i forbindelse med fangst og jagt. Det indebærer at der kan fastsættes regler om antal ture en helikopter må foretage på en dag, områder der ikke må flyves over, størrelse på motor m.v.

Bestemmelsen finder også anvendelse på befordring til og fra en jagtcamp.

Bestemmelsen er indført for at sikre, at befordring sker på behørig vis og med iagttagelse af, at det omkringliggende dyreliv ikke forstyrres ud over, hvad der er nødvendigt.

Til § 27

Til stk. 1

Bestemmelsen bemyndiger Naalakkersuisut til at fastsætte regler, hvorved en kommune pålægges at varetage en del af forvaltningen, herunder administrationen, af reglerne ifølge denne inatsisartutlov.

Der er således givet Naalakkersuisut bemyndigelse til at uddelegere både ansvar og kompetence til kommunen vedrørende forvaltning af en vildtbestand i et nærmere afgrænset område, herunder kompetence til at træffe afgørelser eksempelvis vedrørende fordeling af fastsatte kvoter i kommunens forvaltningsområder og fordeling af licenser, modtagelse af rapporter eller andre opgaver til lokal forvaltning. Naalakkersuisut er fortsat den eneste kvotebesluttende myndighed.

Til stk. 2

Bestemmelsen bemyndiger Naalakkersuisut til at uddelegere ansvar og kompetence for omfordeling af ubenyttede kvoter til kommunerne. Det vil sige, at den pågældende kommune, der registrerer kvoterede fangster, også overtager ansvaret for at omfordele kvoter eller licenser og tilladelser, såfremt disse ikke er anvendt. Delegationen vil eksempelvis også kunne omfatte tilfælde, hvor der er en eller flere fangere, der ikke længere kan udnytte en licens eller tilladelse, der så skal fordeles til andre. Bestemmelsen pålægger endvidere kommunerne, at meddele Departementet for Fiskeri og Fangst resultatet af omfordelingen senest 3 dage efter, at omfordelingen er sket.

Til stk. 3

Naalakkersuisut bemyndiges til, efter høring af Fangstrådet og andre relevante organisationer, som f.eks. KNAPK og SQAPK, at uddelegere hele eller dele af ansvar og kompetence for forvaltningen for et geografisk afgrænset område til kommunal forvaltning, hvor de overordnede beslutninger dog fortsat træffes af Naalakkersuisut. De overordnede rammer for uddelegering af ansvar til kommunerne fastsættes i en bekendtgørelse, herunder eventuelle påkrav om at nærmere regler skal ske ved kommunale vedtægter.

Til stk. 4

Naalakkersuisut bemyndiges til at fastsætte vilkår i forbindelse med uddelegeringen af forvaltningen til kommunen, jf. stk. 3. Delegationen vil ske ved bekendtgørelse, og de ønskede vilkår i forbindelse med delegationen, vil således fremgå af bekendtgørelsen.

Til stk. 5

Når Naalakkersuisut har fastsat regler i en bekendtgørelse om uddelegering af ansvar og kompetence til en kommune, skal kommunalbestyrelsen udarbejde en kommunalvedtægt vedrørende forvaltning af det pågældende område. Kommunalvedtægten skal stadfæstes og kundgøres af Naalakkersuisut.

Til § 28

Til stk. 1

Bestemmelsen bemyndiger Naalakkersuisut til at give tilladelse til forskningsmæssige undersøgelser, herunder gennem fangst og jagt af dyr og fugle med hjemmel i denne bestemmelse. Inatsisartutlovens regler kan således fraviges med henblik på, at forskere kan foretage blandt andet indfangning, prøveudtagning, optælling, besigtigelse og analyse m.v. som led i videnskabelige undersøgelser.

Der kan også gives adgang til ellers fredede områder, herunder øer, med henblik på kortlægning af landets fangstmæssige ressourcer eller som led i videnskabelige undersøgelser. Tilladelsen omfatter ligeledes anvendelse af droner til forskningsprojekter. Øvrige myndighedstilladelser, som falder uden for Departementet for Fiskeri og Fangsts bemyndigelsesområder, såsom myndighedstilladelser fra Departementet for Landbrug, Selvforsyning, Energi og Miljø, Veterinær- og Fødevaremyndigheden i Grønland, eller Departementet for Erhverv, Handel, Udenrigs- og Klima, indhentes fra disse myndigheder.

Til stk. 2

Bestemmelsen giver Naalakkersuisut hjemmel til at fastsætte regler om aflivning af relevante arter inden for et nærmere afgrænset område for at beskytte en vildtlevende ressource. Dette kunne eksempelvis være tilladelse til jagt på et rovdyr hele året med henblik på at beskytte fugle og deres yngel eller landpattedyr inden for et afgrænset område, der var truede på grund af tilstedeværelse af et sådant rovdyr.

Til § 29

Til stk. 1

Bestemmelsen bemyndiger Naalakkersuisut til at fastsætte regler om immobilisering, indfangning, behandling og udsætning af vilde dyr samt forvaltning af dyr med henblik på at skabe bestande med jagt eller anden erhvervsmæssig udnyttelse for øje. Dette er tidligere sket med vilde rensdyr og moskusokser, der er flyttet til andre geografiske områder, hvorefter nye bestande er etableret.

Reglerne for fangst og jagtmetoder er fortsat gældende, men immobilisering og indfangning kan ske ved hjælp af fælder og net, der ikke skader dyrene eller fuglene. Med hensyn til anden erhvervsmæssig udnyttelse er dette eksempelvis indfangning og stækning af vilde gæs med henblik på opdræt og salg for øje.

Til § 30

Til stk. 1

Bestemmelsen giver Naalakkersuisut hjemmel til at fastsætte regler for, hvilke oplysninger erhvervs- og fritidsfangere skal rapportere om fangstudbytte m.v. Oplysningerne rapporteres via Piniarnej og jagtbevissystemet, herunder særmeldingsskemaer. I disse systemer indsamles oplysninger om fangstudbyttet til vurdering og videreinformation til brugerne om omfanget af ressourceudnyttelse.

Hertil kommer aflevering af biologiske prøver fra fangstdyrene. Der står i licenser beskrevet, hvad der skal indsendes. Dette kunne eksempelvis være et lille stykke af tungespidsen på en isbjørn. Den biologiske prøve afleveres til kommune- eller bygdekontoret, der sørger for, at prøven sendes til Grønlands Naturinstitut.

Til stk. 2

For at sikre, at der kun er 1 person, som rapporterer om fangsten ved fællesfangst, fastlægger bestemmelsen, at det er lederen, der er ansvarlig for rapportering af fællesfangsten, og at navn og cpr nr. for de øvrige aktive deltagere i fangsten noteres bag på indberetningen. Det bemærkes, at det i henhold til § 25, stk. 4, er alle aktive deltagere i fællesfangsten, der er ansvarlig for rapportering og overholdelse af denne inatsisartutlov.

Til § 31

Til stk. 1

Ved nedlæggelse eller fund af dyr, der er mærket med ringe, mærker, radio- eller satellitsendere, har den, der har nedlagt eller fundet dyret, pligt til at sende disse til Grønlands Naturinstitut med en besked om, hvor og hvornår dyret er nedlagt eller fundet. Det sker ved,

at effekterne afleveres via kommune- eller bygdekontoret. Såfremt en isbjørn har tatoveret et nummer i underlæben, skal nummeret noteres og indsendes til Natuinstituttet med oplysning om, hvor og hvornår dyret er nedlagt eller fundet.

Til § 32

Til stk. 1

Bestemmelsen har til formål at undgå, at rovdyr skal aflives, fordi de kommer ind til byer og bygder, hvor de kan være til fare for mennesker, husdyr, andre dyr eller ejendom og ejendele, eller at der opstår farlige situationer som følge af personer, der opsøger rovdyr. Derfor er der indført et generelt forbud mod at lokke, opsøge, forfølge eller på anden måde forstyrre rovdyr, så disse udsætter mennesker, husdyr eller andre dyr for fare eller gene, eller så de medfører risiko for skade på fast ejendom eller ejendele.

Der er navnlig tænkt på isbjørn eller ulv, men listen er ikke udtømmende. Når der skrives lokke, kan dette eksempelvis være med lugt af fersk eller tørret kød, som er efterladt uden for bebyggelser i en by eller bygd. Der er derimod ikke tænkt på dumpe, som er en vigtig del af bebyggelsens infrastruktur. Med hensyn til at opsøge eller forfølge eksempelvis isbjørne kan dette være situationer, hvor mennesker ønsker at se bjørnen, så den enten kan være til fare for disse mennesker, eller hvor den måske ændrer retning og bevæger sig ind mod bebygget område, hvor den kan være til fare for andre mennesker.

Til stk. 2

Der vil være situationer, hvor det er nødvendigt, at man skal opsøge rovdyr, hvorfor bestemmelsen undtager fra forbuddet i stk. 1 de situationer, hvor det sker i forbindelse med lovlig jagt, betalingsturisme uden fangst eller som led i et forsøg på at skræmme et rovdyr væk fra et beboet område, jf. stk. 3. Med hensyn til betalingsturisme uden fangst vil betingelserne for udøvelse følge af den relevante lovgivning.

Til stk. 3

Bestemmelsen skal forhindre, at der opstår situationer, hvor mennesker søger hen mod eksempelvis en isbjørn for at se denne, hvilket kan være til gene eller ligefrem hindrende for de myndighedspersoner, der forsøger at skræmme isbjørnen væk. Dette kan også være årsag til, at isbjørne skal aflives, fordi mennesker er kommet for tæt på isbjørnen.

Forbuddet angår situationer, hvor politiets, kontrolmyndighedens, kommunefogeders, eller anden bemyndigede persons forsøg på at skræmme rovdyr væk forhindres eller forstyrres. Der skal være tale om et beboet område eller umiddelbar nærhed deraf. Umiddelbar nærhed vil være indenfor 2 kilometers afstand, hvilket også omfatter 2 kilometers afstand til f.eks. fåreholdersteder.

Til stk. 4

I lighed med forbuddet mod at anvende droner til jagt, jf. § 26, stk. 1, er det forbudt at anvende droner til at filme eller på anden måde at forfølge rovdyr i forbindelse med fangst og jagt. Som en undtagelse er det dog tilladt at anvende dronen som skræmmemiddel over for rovdyr, eksempelvis hvis rovdyret nærmer sig en camp eller som et redskab til videnskabelige formål. Videnskabelige formål indebærer, at droneflyvning understøtter videnskabelige undersøgelser der udarbejdes på vegne af en offentlig institution, herunder Grønlands Naturinstitut eller de forskningsaktiviteter der er godkendt af den ressortansvarlige myndighed.

Til stk. 5

Bestemmelsen giver Naalakkersuisut hjemmel til at fastsætte nærmere regler om vilkår for at skræmme og aflive problemdyr, hvis dette sker for at beskytte menneskers liv, helse og ejendom, begrænsede og sårbare regionale fangstressourcer, offentlig ejendom samt trafikale og kommunikationsmæssige forhold. Disse regler vil normalt blive fastsat i bekendtgørelse. Med denne bestemmelse har Naalakkersuisut bl.a. mulighed for at fastsætte nærmere regler om at skræmme og aflive problemdyr i områder med en koncentration af fangstdyr eller andre ressourcer, der har en særlig betydning for lokales kødforsyningsforhold.

Til § 33

Til stk. 1

Såfremt et dyr nedlægges for at beskytte personer eller ejendom, det vil sige i overensstemmelse med kriminallovens regler, tilhører alle dele af dyret Grønlands Selvstyre. Det er Departementet for Fiskeri og Fangst, der afgør, hvad der skal ske med dyret og dele deraf. Oftest vil kødet blive fordelt til offentlige institutioner, og hvis det eksempelvis er en isbjørn, vil kranie, klør og skind blive sendt til departementet, eller stilles til rådighed til undervisningsbrug eller lignende efter nærmere skriftlige aftale mellem Departementet for Fiskeri og Fangst med relevante skoler og institutioner.

Reglerne om nødværge fremgår af kriminallovens § 9. Hvorefter kriminallovens foranstaltninger ikke finder anvendelse for personer, der har handlet i nødværge. I det omfang handlingerne har været nødvendige for at modstå eller afværge et påbegyndt eller overhængende (uretmæssigt) angreb og ikke åbenbart går ud over, hvad der under hensyn til angrebets farlighed, angriberens person og det angrebne retsgodes betydning er forsvarligt.

Selvom det antages, at et dyr ikke kan udøve et uretmæssigt angreb, er det væsentlige for, at denne bestemmelse kan finde anvendelse i denne inatsisartutlov, således det angribende dyr og farligheden heraf.

Reglerne om nødret fremgår af kriminallovens § 10. Hvorefter inatsisartutlovens foranstaltninger ikke finder anvendelse over for personer, der har foretaget handlinger, som

var nødvendige for at afværge truende skade på person eller gods, når lovovertrædelsen måtte anses for at være af forholdsvis underordnet betydning.

Til stk. 2

Personen, der har nedlagt et dyr i nødværge eller nødret, skal, så snart det er muligt, kontakte Departementet for Fiskeri og Fangst. I den forbindelse vil departementet oplyse, hvad der skal ske med alle dele af dyret.

Til § 34

Til stk. 1

Departementet for Fiskeri og Fangst nedsætter Fangstrådet og udarbejder kommissorium for Fangstrådet. Departementet fungerer som sekretariat for Fangstrådet, og departementet sikrer gennemførelsen af høringer af Fangstrådet. Fangstrådet består af repræsentanter fra organisationer og institutioner, der er involveret i fangst og jagt.

Til stk. 2

Bestemmelsen er Naalakkersuisuts hjemmel til at fastsætte regler om Fangstrådet, det vil sige kommissorium for Fangstrådet, som blandt andet omtaler fangstrådets status i forhold til rådgivning af Selvstyret. Kommissoriet indeholder endvidere hjemmel til Fangstrådet til at fastsætte sin forretningsorden. Forretningsordenen skal godkendes af Naalakkersuisut.

Naalakkersuisut fastsætter derudover Fangstrådets sammensætning bestående af interessenter i erhvervet samt antal.

Til stk. 3

Bestemmelsen indeholder bestemmelser om, hvilke sager Fangstrådet skal høres i. Fangstrådet høres kun i sager af generel og overordnet karakter. Derimod skal Fangstrådet ikke høres i forbindelse med udstedelse af kommunale vedtægter eller tildeling af licenser til kvoterede arter. Stillingtagen til høringssager sker i henhold til Fangstrådets forretningsorden.

Ombudsmanden påpeger i sin udtalelse af 19. september 2002, at:

"... Fangstrådet er et rådgivende organ for Landsstyret i spørgsmål knyttet til fangst og jagt, hvor problematikker og udvikling samt forvaltningen af de levende ressourcer diskuteres. Fangstrådet kan således behandle sager, der vedrører tiltag inden for fangst og jagt for at afgive udtalelse til Landsstyret herom. Fangstrådet har eksempelvis fået forelagt udkast til bekendtgørelser om visse dyrearter, før disse blev sendt i ekstern høring, samt igen når høringssvarene er blevet modtaget og udformet i skemaform. På baggrund af høringsudkastene, høringssvar, rådgivning fra Fangstrådet samt vurdering fra direktoratets side, udarbejdes der en indstilling, som danner grundlag for Landsstyrets beslutning.

I lovens § 2, stk. 2, står der, at der i forbindelse med administrationen af fangst- og jagtforhold, skal lægges vægt på inddragelse af fanger- og brugerviden blandt andet via

relevante hovedorganisationer samt Fangstrådet. Derudover har Landsstyret pligt til at høre Fangstrådet. Landsstyret har pligt til at lade Fangstrådets udtalelser og vurderinger indgå i det skøn, som skal foretages efter lovens § 2, stk. 2, men der skal ikke nødvendigvis tillægges rådets udtalelser særlig vægt i forhold til andre oplysninger, men der er heller ikke hjemmel til at se bort fra rådets udtalelser. Ved vurderingen af, hvilket formål høringen af Fangstrådet i øvrigt tjener, må Fangstrådets organisatoriske status som et egentligt råd tillægges betydning”.

Endelig skal det i relation til Fangstrådet bemærkes, at der er økonomiske begrænsninger for, hvor ofte Fangstrådet kan mødes fysisk. I henhold til Fangstrådets forretningsorden, kan Fangstrådet holde møde mindst 3 gange årligt, heraf 1 fysisk, såfremt økonomien tillader det. På grund af de økonomiske begrænsninger kan der foretages skriftlige høringer eller indkaldes til telefonmøder eller elektroniske møder.

Til stk. 4

Bestemmelsen er en præcisering af stk. 3 omkring høring af Fangstrådet, der kan foretages på skriftligt grundlag i sager med uopsættelige spørgsmål, det vil sige spørgsmål, der ikke kan afvente et møde, eller et møde er forhindret af uopsættelige grunde. Det skal endvidere bemærkes, at ordene "tage stilling ved møde" også kan være telefonmøder eller elektroniske møder.

Til § 35

Til stk. 1

Efter denne bestemmelse kan kontrolmyndigheden, herunder jagt- og fiskeribetjente, stoppe, borde og undersøge ethvert fartøj og køretøj samt transportfartøjer og -køretøjer, når det skønnes nødvendigt. Bestemmelsen skal forstås bredt, det vil sige, at der er tale om ethvert transportmiddel, som defineret i § 3, nr. 6.

Det har hidtil primært været forsvarets fiskeriinspektion (Arktisk Kommando), der forestod kontrol af fartøjer ved at stoppe og borde disse. Som udgangspunkt vil det være Grønlands Fiskerilicenskontrol, der udfører denne opgave i henhold til ansvarsfordelingen i § 5. Dette vil være tilfældet, medmindre andet særskilt aftales med rigsmyndighederne i henhold til § 5, stk. 2. Grønlands Fiskerilicenskontrol har samtidig overtaget de beføjelser, der tidligere var pålagt forsvarets fiskeriinspektion og politiet. Grønlands Fiskerilicenskontrol kan anmode om assistance fra politiet og forsvarets fiskeriinspektion til håndhævelse af bestemmelserne i kapitel 7, såfremt der er et konkret behov herfor, for eksempel hvis et fartøj nægter at lade sig borde og underkaste sig kontrol.

Kontrolopgaverne kan udføres uden hensyn til, om der er tale om et grønlandsk eller et udenlandsk fartøj.

Kontrolmyndigheden kan med henblik på at kontrollere om betingelser i licenser og tilladelser overholdes, kræve at se et fartøjs og køretøjs papirer og legitimation. Dette vil i almindelighed betyde et gennemsyn af legitimation, jagtbevis, licensen eller tilladelsen for at sikre, at den fysiske eller juridiske person, der står som indehaver af licensen eller tilladelsen, er identisk med den fysiske eller juridiske person, der udøver fangst og jagt. Kontrolmyndigheden kan også forlange fangst- og jagtredskaber indbjærget til tjenstlig undersøgelse.

Til stk. 2

Som udgangspunkt foretager kontrolmyndigheden undersøgelser på stedet, hvor fartøjet eller køretøjet er stoppet eller bordet. Men fartøjer og køretøjer kan også blive beordret i land eller til et bestemt sted med henblik på visitation eller kontrol af fangst og redskaber. Kontrolmyndigheden kan beordre et fartøj til at afsejle til en udpeget grønlandsk havn eller et køretøj til at køre til et udpeget sted. Formålet kan både være tilsyn med fangst og redskaber, og for at foretage en mere grundig optælling af fangsten, men også med henblik på bevissikring i forhold til fangst og redskaber.

Til stk. 3

Kontrolmyndigheden kan forlange at se dokumentation for, at en fanger eller jæger har tilladelse til at udøve fangst og jagt, det vil sige legitimation for personens identitet, jagtbevis samt licens eller tilladelse. En anden person bemyndiget og udpeget af Naalakkersuisut kan eksempelvis være ansatte i Grønlands Selvstyre, der udpeges til at deltage i særlige opgaver.

Til stk. 4

Bestemmelsen fastsætter, at kontrolmyndigheden og særligt bemyndigede personer kan udføre beføjelserne i henhold til stk. 1-3 uden retskendelse, men med forevisning af gyldig legitimation. Dette er i overensstemmelse med hidtil gældende og anerkendt praksis for området.

Til stk. 5

Bestemmelsen giver Naalakkersuisut hjemmel til at fastsætte nærmere regler om arbejdsopgaver og procedurer m.v. for varetagelsen af opgaver, som anført i stk. 1-3, for kontrolmyndigheden og særligt bemyndigede personer.

Til § 36

Til stk. 1

Bestemmelsen giver kontrolmyndigheden hjemmel til at pålægge ejere af fangst- og jagtfartøjer at installere en fartøjsovervågningsenhed (FOE), såfremt der ikke allerede er installeret et sådant system på fartøjet. Enheden sender blandt andet fartøjets positioner, kurs og hastighed m.v.

Bestemmelsen er ikke udtømmende, men kunne også omfatte andre aktivitetsrelaterede data.

Til stk. 2

Denne bestemmelse bemyndiger Naalakkersuisut til at udstede nærmere regler for anvendelse af fartøjsovervågningssystemer, herunder blandt andet drift af systemet, tekniske specifikationer og andre aktivitetsrelaterede data m.v.

Til § 37

Til stk. 1

Formålet med bestemmelsen er at sikre adgang til kontrol. Påbuddene og forbuddene skal således fungere som et væsentligt supplement til de almindelige krav om rapportering og registrering af fangst, når det vurderes, at der er behov herfor.

Der er tale om påbud og forbud omhandlende ethvert transportmiddel, som defineret i § 3, nr. 6.

Proportionalitetsprincippet skal observeres, og der skal således søges at tage mindre indgribende midler i brug, førend myndigheden påbyder eksempelvis et bestemt landingssted eller et bestemt sted til flænsning. Det skal således være nødvendigt for gennemførelse af kontrollen, eksempelvis fordi stedet eller forholdene på stedet er uegnede til kontrol, eller fordi der er behov for særlige faciliteter eller redskaber til brug for kontrollen eller lignende.

Nr. 1

Kontrolmyndigheden kan for eksempel meddele påbud om, at fartøj eller køretøj skal afgå til bestemt grønlandsk landingsplads eller havn eller til et bestemt flænssted.

Nr. 2

Myndigheden kan også meddele påbud om, at fartøj eller køretøj ikke må losse sin fangst eller påbegynde flænsning, førend kontrolmyndigheden har undersøgt fangsten, eller førend kontrolmyndigheden er til stede.

Nr. 3

Bestemmelsen medfører, at myndigheden kan give påbud om, at kontrollen skal være til stede, ved fangst både til vands og til lands samt ved landing, ankomst eller omladning af fartøjer eller køretøjer. Dette kan eksempelvis anvendes over for en bestemt gruppe af fartøjer, køretøjer, virksomheder eller områder, hvor der i en periode har været eller er behov for en mere effektiv kontrol af fangst.

Nr. 4

Med henblik på kontrol af omsætning af for eksempel en bestemt kvoteret art kan der udstedes påbud til fartøjer og køretøjer om, at virksomhederne skal forudmelde vejning til kontrolmyndigheden straks ved landingen, omladningen, sorteringen eller fordeling af

fangsten. Der kan herunder udstedes påbud om, at vejningen skal foretages ved akkrediteret vejer og måler.

Til § 38

Til stk. 1

Naalakkersuisut har i forbindelse med udarbejdelsen af forslaget nøje vurderet nødvendigheden af at effektivisere gældende kontrolbeføjelser. Det er i den forbindelse fundet nødvendigt at kunne gennemføre uanmeldt fangstkontrol på fartøjer, køretøjer og i virksomheder, der omsætter, forarbejder, behandler, ompakker, transporterer eller opbevarer fangst m.v. for at kunne gennemføre en effektiv kontrol med fangst og jagt. Kriteriet for at opnå adgang til virksomheder, fartøjer og køretøjer er blot, at dette sker som led i udførelsen af kontrolmyndighedens opgaver med at kontrollere overholdelsen af inatsisartutloven eller regler udstedt i medfør heraf. Dette er således en almindelig adgang for kontrolmyndigheden til at kunne udføre sine lovbundne opgaver.

Forslaget opretholder således kontrolmyndighedens adgang til mod forevisning af behørig legitimation og uden retskendelse at foretage fangstkontrol på de i forslaget nævnte fartøjer, køretøjer og virksomheder. Fartøjer og køretøjer defineres som i § 3, nr. 6, og virksomheder defineres bredt som alle virksomheder, der omsætter, forarbejder eller opbevarer fangst eller produkter hidrørende fra fangst eller dele heraf. Eksempelvis vil dette begreb også omfatte butikker eller produktionshuse, der forarbejder eller sælger skind, pels, knogler, klør, kranier, tænder eller hud (mattak) m.v.

Til stk. 2

Efter denne bestemmelse kan kontrolmyndigheden ligeledes gennemføre uanmeldt kontrolbesøg i privat ejendom, såfremt der er en konkret mistanke om omgåelse af inatsisartutloven. Kravet for, hvornår kontrolmyndigheden kan forlange at få adgang til privat ejendom, er skærpet i forhold til stk. 1. Der skal således foreligge en mistanke om, at den pågældende ejendom benyttes som led i omgåelse af inatsisartutloven eller i regler udstedt i medfør heraf. Hvis en fanger normalt opbevarer sin fangst på sin private bopæl, vil det indikere, at denne også benytter ejendommen til opbevaring af fangsten i den konkrete situation.

Proportionalitetsprincippet skal her observeres, og der skal således søges at tage mindre indgribende midler i brug, førend myndigheden skaffer sig adgang til den private ejendom. Dette kan dog fraviges af hensyn til opgavens uopsættelige karakter, eller hvis der er mistanke om, at bevismateriale vil blive bortskaffet eller destrueret, såfremt kontrolmyndigheden afventer, at mindre indgribende midler tages i brug.

At ejendommen benyttes som led i omgåelse af inatsisartutloven kan omfatte den situation, at der er mistanke om, at der i ejendommen opbevares ulovlig fangst, dokumenter, redskaber og

lignende, som er bevis for omgåelse af inatsisartutloven. Derudover kan ejendommen også siges at benyttes som led i omgåelse af inatsisartutloven, såfremt ejendommen benyttes til at producere, opbevare, overdrage eller skjule genstande, som kan bruges som bevismateriale for omgåelse af inatsisartutloven.

Kan kontrolmyndigheden ikke umiddelbart på forlangende skaffe sig adgang til ejendommen, kan der indhentes assistance fra politimyndigheden. Der kan anmodes om assistance fra politiet på forhånd, såfremt kontrolmyndigheden forventer, at indehaveren af ejendommen vil nægte dem adgang eller søge at obstruere kontrolmyndighedens arbejde.

Til § 39

Til stk. 1

Med hjemmel i denne bestemmelse kan Naalakkersuisut indarbejde de til enhver tid gældende kontrolforpligtelser i bekendtgørelser, herunder også i henhold til bilaterale, regionale og internationale aftaler.

Hensigten er, at forhindre overdragelse, forsendelse, køb og salg af ulovlig fangst, ved at udstyre kontrolmyndigheden med de bedst mulige værktøjer for at kontrollere, om der foregår ulovligt, urapporteret eller ureguleret fangst og jagt, og for at kontrollere om fartøjers og køretøjers logbogføring eller fangeres rapportering og registrering af fangst foregår efter gældende regler.

Nr. 1

Med henblik på at begrænse ulovlig fangst og jagt kan der fastsættes regler, der forpligter fysiske og juridiske personer til at afgive oplysninger om modtaget fangst eller dele heraf. Det kunne eksempelvis være brætter, virksomheder, institutioner, restaurationer, modtageanlæg, fabrikker, handelshuse, butikker m.v., som kan pålægges denne pligt. Denne pligt fastsættes blandt andet ved Hjemmestyrets bekendtgørelse nr. 10 af 5. juli 2006 om rapportering ved indhandling af fangst- og fåreavlsprodukter eller senere ændringer.

Nr. 2

Med henblik på at begrænse ulovlig fangst og jagt kan der endvidere fastsættes regler om, at brætter, virksomheder, institutioner, modtageanlæg, fabrikker, handelshuse eller butikker m.v. kan pålægges at skulle kontrollere, om fysiske og juridiske personer, der sælger fangster eller dele deraf, har ret til at sælge fangsten, det vil sige, om den pågældende er i besiddelse af gyldigt grønlandsk jagtbevis, gyldig licens eller tilladelse til den art, der sælges, samt kommunekontorets stempel på licens eller tilladelse om registrering af fangsten.

Såfremt det konstateres, at en fysisk eller juridisk person har solgt sine fangster uden at have en gyldig tilladelse, kan der fastsættes regler om, at brættet, virksomheden, institutionen,

modtageanlægget, fabrikken, handelshuset eller butikken m.v., der har købt en sådan fangst eller dele deraf, kan pålægges sanktioner.

Nr. 3

Bestemmelsen fastsætter et forbud mod at modtage fangst eller dele af fangst fra fredede arter eller kvoterede arter, hvor kvoten er opbrugt. Dette er offentliggjort gennem pressen, fiskeri- og fangstorganisationerne m.v., og der kan fastsættes regler, der forbyder brætter, virksomheder, institutioner, restauranter, modtageanlæg, fabrikker, handelshuse m.v. at modtage fangster fra sådan en kvote.

I forlængelse af ovenstående kan Naalakkersuisut fastsætte regler, der sanktionerer den, der modtager ulovlige fangster, såfremt vedkommende vidste eller burde vide, at fangsten var fanget ulovligt.

Til stk. 2

Med henblik på at forhindre ulovlig, urapporteret og ureguleret fangst og jagt giver bestemmelsen hjemmel til, at Naalakkersuisut kan fastsætte regler for blandt andet, hvordan uforarbejdet, det vil sige fersk, fangst eller dele deraf bliver købt og solgt uden for fangstperioden. Det er normalt til og med 3 dage efter fangstperiodens udløb, men der kan være arts- og produktbestemte undtagelser.

Til § 40

Til stk. 1

Ved udmåling af bødens størrelse forudsættes kriminallovens principper anvendt, jf. kriminallovens §§ 121 og 127. Dette indebærer, at der ud over betalingsevnen og gerningens beskaffenhed skal lægges vægt på samfundets interesser i at modvirke handlinger af den pågældende art. Herunder skal tages udgangspunkt i værdien af et eventuelt ulovligt udbytte. Der kan tages hensyn til fartøjets størrelse, kapacitet og indretning, samt omstændighederne vedrørende lovovertrædelsen i øvrigt. Bødeniveauet bør dog fastsættes til en størrelse, der skaber en klar præventiv effekt.

Udgangspunktet i fangstsager er, at det er fangeren og jægeren eller fartøjs- eller køretøjsføreren, der personligt bliver tiltalt for eventuelle overtrædelser. Der henvises dog til stk. 4, såfremt det ikke er ejeren, der er fører af fartøjet eller køretøjet. Ved fællesfangst er alle, der har deltaget aktivt i fangsten, ansvarlige.

Nr. 1

Der kan idømmes bøde for overtrædelser af de angivne bestemmelser i inatsisartutloven og bestemmelser fastsat i regler med hjemmel i de angivne bestemmelser i inatsisartutloven.

Inatsisartutloven giver således hjemmel til at fastsætte sanktioner i form af bøde i bekendtgørelser.

Denne regel giver også mulighed for at fastsætte i bekendtgørelse, at der i kommunale vedtægter kan fastsættes sanktioner i form af bøde.

Nr. 2

Der kan idømmes bøde til fysiske og juridiske personer, der undlader at efterkomme angivne påbud.

Nr. 3

Der kan idømmes bøde for overtrædelser af vilkår i licenser og tilladelser udstedt efter inatsisartutloven.

Vilkår kan fastsættes i en licens eller en tilladelse, men vilkår kan også være fastsat i en såkaldt igangsættelsestilladelse forud for licensen. Som eksempel på vilkår kan nævnes, at produktionstilladelser og indhandlingspligt kan fremgå som vilkår i licensen eller dispensationstilladelser.

Nr. 4

Rapportering af korrekte oplysninger er grundlaget for fastsættelse af bæredygtig fangst og jagt. Derfor foranstaltes den, der afgiver urigtige eller vildledende oplysninger, med bøde. Den der undlader at afgive oplysninger, som er påbudt, foranstaltes ligeledes med bøde.

Nr. 5

Der kan idømmes bøde til personer og selskaber der nægter at give kontrolmyndigheden adgang efter den angivne bestemmelse.

Til stk. 2

Det fremgår af § 18 i Kriminallov for Grønland, at bestemmelser om kriminalretligt ansvar for selskaber m.v. omfatter, medmindre andet er bestemt, enhver juridisk person, herunder aktie-, anparts- og andelsselskaber, interessentskaber, foreninger, fonde, boer, kommuner, selvstyremyndigheder og statslige myndigheder.

Til stk. 3

Bestemmelsen i stk. 3 omhandler individuelt ansvar for den, der ejer eller råder over et fartøj eller køretøj. I almindelighed vil dette ofte være ejeren. Bestemmelsen indebærer dog, at den, der lejer (chartrer) et fartøj eller køretøj og dermed har rådighed over fartøjet eller køretøjet, kan drages til ansvar. Det væsentlige er, hvor licensen er forankret, og dermed hvem der fanges til fordel for. Dette gælder også ved selskabskonstruktioner med et moderselskab og datterselskaber. Såfremt datterselskabet har licensen og er den, der har lejet (chartret) fartøjet,

er det datterselskabet, der er ansvarlig. Det er derimod ikke selskabet, der har udlejet fartøjet, der er ansvarlig.

Til stk. 4

Bestemmelsen giver mulighed for, at Naalakkersuisut eller den, Naalakkersuisut har bemyndiget hertil (kommunerne), kan begrænse retten til en tilladelse eller licens, såfremt indehaveren af licensen eller tilladelsen har overtrådt betingelser i licensen eller inatsisartutloven eller i forskrifter udstedt i medfør af inatsisartutloven. Det kunne eksempelvis være, at en person ikke får tilladelse til at anvende tilladelsen eller licensen til et bestemt geografisk område.

Der er også mulighed for helt at inddrage en tilladelse eller licens ved grovere overtrædelser af inatsisartutloven. Dette kunne eksempelvis være sager, hvor erhvervs- eller fritidsfangere har anvendt ulovlige våben til aflivning af et dyr eller har efterladt et anskudt dyr. Det kunne også være tilfælde, hvor en person har nedlagt et dyr uden at have jagtbevis eller licens, eller hvor dyret er nedlagt i et jagtfrit område. Det kunne også være gentagelsestilfælde af overtrædelser af vilkår i licens eller tilladelse eller gentagne overtrædelser af inatsisartutloven.

Fratagelse af retten til en tilladelse eller licens sker ved dom. Der kan blive tale om enten tidsbegrænset frakendelse eller frakendelse af tilladelse eller licens indtil videre.

Såfremt der er tale om tidsbegrænset frakendelse ligger frakendelsestiden mellem 1 år og 5 år. Såfremt der er tale om frakendelse indtil videre, kan vedkommende efter 5 år begære spørgsmålet om ophør af frakendelsen indbragt til ny afgørelse. En sådan afgørelse om ophør af frakendelsen træffes ved kendelse. En begæring om ophør af frakendelse indtil videre, som ikke imødekommes, kan på ny indbringes til prøvelse, men tidligst 2 år efter, at den første begæring er afslået.

Til § 41

Til stk. 1

Der kan ske frakendelse af retten til jagtbevis eller retten til at erhverve jagtbevis, såfremt fangeren eller jægeren har overtrådt reglerne i denne inatsisartutlov, jf. § 40, stk. 1 og 2. Det er understreget i bestemmelsen, at der skal være tale om forsæt eller gentagne tilfælde af grov uagtsomhed.

Som skærpende omstændigheder eller grovere overtrædelser af inatsisartutloven anses eksempelvis fangst og jagt uden jagtbevis, fangst og jagt uden licens eller tilladelse eller jagt i jagtfrit område. Det kunne også være fangst og jagt på et fredet dyr, eller fangst og jagt i fredningsperioden. Der kunne også være tale om sager, hvor erhvervs- eller fritidsjægere har anvendt ulovlige våben til aflivning af et dyr eller blot efterladt et anskudt dyr. Det kunne

også være gentagelsestilfælde af overtrædelser af vilkår i licens eller tilladelse, herunder manglende fangstrapportering, eller gentagne overtrædelser af inatsisartutloven.

Der kan også ske frakendelse af retten til fangst og jagt, hvis en person forsætligt eller groft uagtsomt har forvoldt skade på en anden person eller fare herfor. Der er med bestemmelsen tænkt på forsætlig beskydning af en anden person eller en vådeskudsulykke på grund af en groft uagtsom adfærd.

Til stk. 2

Når en person får frakendt sit jagtbevis, skal det afleveres til kommunekontoret i den kommune, hvor den pågældende har fast bopæl. Sagen meddeles til Departementet for Fiskeri og Fangst, således at denne dom kan registreres i jagtdatabasen Luli.

Til stk. 3

Frakendelse af retten til jagtbevis, en tilladelse eller licens sker ved dom. Der kan blive tale om enten tidsbegrænset frakendelse eller frakendelse indtil videre.

Såfremt der er tale om tidsbegrænset frakendelse, ligger frakendelsestiden mellem 1 år og 5 år. Såfremt der er tale om frakendelse indtil videre, kan vedkommende efter 5 år begære spørgsmålet om ophør af frakendelsen indbragt til ny afgørelse. En begæring om ophør af frakendelse indtil videre, som ikke imødekommes, kan på ny indbringes til prøvelse, men tidligst 2 år efter, at den første begæring er afslået.

Ved anvendelse af § 41 finder reglerne i kriminalloven (Kriminallov for Grønland) anvendelse, herunder særligt § 165, stk. 3, og § 164, stk. 3. I det tilfælde, hvor en person får frataget sit erhvervsjagtbevis ved dom i en periode indtil videre, følger det af kriminallovens § 164, stk. 3, at afgørelsen på ny kan indbringes for retten, dog tidligst efter 2 års forløb.

Til § 42

Til stk. 1

Bestemmelsen giver kontrolmyndigheden bemyndigelse til at tilbageholde et fartøj eller køretøj, der har foretaget ulovlig fangst, og beordre fartøjet til havn eller køretøjet til et bestemt sted med henblik på retsforfølgelse. I forbindelse med en sådan tilbageholdelse finder bestemmelserne i kapitel 37 i Retsplejelov for Grønland tilsvarende anvendelse.

Betingelserne for tilbageholdelse (beslaglæggelse) i kapitel 37 er blandt andet, at den pågældende med rimelig grund er mistænkt for en lovovertrædelse, der er undergivet offentlig påtale, og der er grund til at antage, at genstanden kan tjene som bevis eller bør konfiskeres, jf. § 418.

Der er i kapitel 37 et proportionalitetskrav, jf. § 421, hvorefter der ikke må foretages beslaglæggelse, hvis indgrebet står i misforhold til sagens karakter og grovhed og det tab eller den ulempe, som indgrebet kan antages at medføre.

Det bemærkes, at tilbageholdelse er et søretsligt begreb, der ikke skal forveksles med tilbageholdelse af en person (varetægtsfængsling).

Til stk. 2

Bestemmelsen følger af art 111 i FN's Havretskonvention fra 1982 om forfølgelse af fartøjer (hot pursuit). I november 2003 blev det besluttet af Inatsisartut, at FN's havretskonvention ratificeres, jf. landstingsbeslutning af 5. december 2003.

Afgørende for iværksættelse af den såkaldte "hot pursuit" er, at overtrædelsen skal være sket på Grønlands fiskeriterritorium. Fartøjet skal også stadig befinde sig på Grønlands fiskeriterritorium, inden forfølgelsen igangsættes. Dertil skal forfølgelsen forgå uden afbrydelse.

Til stk. 3

Anmoder den, som indgrebet retter sig mod, om det, skal politiet snarest muligt og senest inden 3 gange 24 timer forelægge sagen for retten, der afgør, om indgrebet kan godkendes. Sagen skal derfor uden ophold oversendes til Anklagemyndigheden i Nuuk. Sager af denne karakter indbringes for Retten i Grønland.

Bestemmelsen er tiltænkt den situation, hvor et bødeforlæg afvises i forbindelse med en overtrædelse af inatsisartutloven.

Til § 43

Til stk. 1

Efter denne bestemmelse kan tilbageholdelse af et fartøj eller køretøj ske, såfremt det er påkrævet for at sikre indfrielse af de i stk. 1 nævnte pengekrav, eller indtil der er stillet sikkerhed for indfrielse af de pengekrav. Tilbageholdelse af sådant et fartøj eller køretøj skal ligeledes opretholdes indtil foranstaltninger efter § 45 er gennemført. Bestemmelsen omfatter grønlandske og udenlandske fartøjer eller køretøjer.

Efter bestemmelsen kan der søges fyldestgørelse i fartøjet eller køretøjet og dets redskaber såfremt kravene i stk. 1 ikke er indfriet indenfor 2 måneder efter sagens afgørelse.

Til stk. 2

Efter denne bestemmelse er reglen i stk. 1 ikke anvendelig, såfremt den der havde rådighed over fartøjet eller køretøjet uberettiget havde taget besiddelse af fartøjet eller køretøjet.

Til § 44

Til stk. 1

Bestemmelsen vedrører administrativ vedtagelse af bødeforlæg og konfiskation, herunder værdikonfiskation. Med forslaget indføres muligheden på hele inatsisartutlovens område, således at også bødeforlæg eller konfiskation på baggrund af overtrædelse af inatsisartutlovens regler, eller regler udstedt i medfør heraf, kan vedtages administrativt.

Det er en forudsætning, at den pågældende erklærer sig skyldig i overtrædelsen og erklærer sig villig til at betale bøden inden for en nærmere fastsat frist. I forbindelse med vedtagelse af administrativt bødeforlæg indfører bestemmelsen mulighed for, at betalingsfristen efter begæring kan forlænges.

Den præcise procedure og udformningen af bødeforelæg vil blive fastlagt i instruks til kontrolmyndigheden, fiskeriinspektoraterne og kontrolskibene. Der skal være tale om overtrædelser, der er ensartede, ukomplicerede og uden bevismæssige tvivlsspørgsmål. Der vil derfor i forbindelse med udarbejdelse af instruks til kontrolmyndigheden, ligeledes blive udarbejdet en liste over sager, der er egnede til anvendelse af administrative bødeforelæg.

I dag anvendes bødeforlæg af politiet på fangst og jagtområdet i praksis i sager om overtrædelse af bekendtgørelser om kvoterede arter m.v. med hjemmel i fangst- og jagtloven. Eksempelvis i sager om fangst af hvid- og narhvaler uden licens, eller sager hvor fangeren ikke fjerner alt kød fra en nedlagt moskusokse, eller sager hvor jægeren ikke har udfyldt fangstmelding vedrørende fangst af rensdyr.

På samme måde medfører forslaget mulighed for, at konfiskation, herunder værdikonfiskation, kan vedtages administrativt.

Et ulovligt redskab tages i bevaring af kontrolmyndigheden, indtil det er afklaret, om den pågældende med sin underskrift kan erklære sig skyldig i overtrædelsen samt erklære sig enig i, at sagen afgøres ved udenretlig konfiskation. Er 1 af disse 2 forudsætninger ikke opfyldt, kan der ikke foretages udenretlig konfiskation.

På samme måde kan der foretages udenretslig værdikonfiskation.

Da en udenretslig konfiskation og bødeforelæg ofte vil blive opfattet som en mere enkel og mindre belastende afgørelsesform, findes det hensigtsmæssigt, at borgeren i relativt ukomplicerede sager kan vælge at få sagen afgjort administrativt.

Ved anvendelse af denne bestemmelse finder Retsplejelov for Grønland § 347, stk. 1, og § 437, stk. 2, nr. 2-3, og stk. 3, om krav til indholdet af et anklageskrift tilsvarende anvendelse.

Til stk. 2

Bestemmelsen fastsætter, at i sager, der behandles administrativt, skal reglerne i § 347, stk. 1, i Retsplejelov for Grønland tilsvarende anvendes. Det fremgår af § 347, stk. 1, at den sigtede inden afhøringen udtrykkeligt skal gøres bekendt med sigtelsen og med, at vedkommende ikke er forpligtet til at udtale sig. Det skal fremgå af rapporten, at disse regler er iagttaget.

Til stk. 3

Bestemmelsen fastslår, at såfremt en bøde betales i rette tid, bortfalder den videre forfølgelse.

Til § 45

Til stk. 1

Kriminallov for Grønland om konfiskation (kapitel 37) finder tilsvarende anvendelse.

Til stk. 2

Bestemmelsen fastlægger i stk. 2, at konfiskation af fangst på et fartøj eller køretøj, der har drevet ulovlig fangst og jagt, omfatter al indenbords og udenbords fangst eller værdien heraf, bortset fra den del af fangsten, der godtgøres at hidrøre fra lovlig virksomhed.

Denne bestemmelse udgør en fravigelse fra kriminallovens principper. Fravigelsen skal ses i lyset af de vanskeligheder, der er forbundet med at skulle skelne mellem, hvilken del af fangsten der hidrører fra ulovlig fangst og jagt.

Ved vurderingen af, hvilken del af fangsten der hidrører fra ulovlig fangst og jagt, skal der lægges vægt på de konkrete omstændigheder, der gør sig gældende for fartøjet eller køretøjet. Dette kan være en vurdering af årsskemaet, særmeldingsskemaet, logbogen, stuveplanen, fangst- og jagtredskaberne ombord eller på køretøjet, hvilke redskaber der ifølge logbogen er anvendt m.v. Der kan også lægges vægt på, om fangsten svarer til, hvad der er oplyst.

Den konkrete vurdering i relation til, hvilken del af fangsten der hidrører fra ulovlig fangst og jagt, vil derfor være afhængig af, hvad der er dokumentation for.

Ulovlig fangst og jagt, der medfører konfiskation af fangst, kan være tilfælde, hvor et fartøj eller køretøj har udøvet fangst og jagt efter, at et fangststop er trådt i kraft, eller efter at en fanger og jæger har udnyttet sin kvote. Det kan også være, når et fartøj eller køretøj anvender ulovlige fangstredskaber, herunder eksempelvis fangst på store hvaler med almindelig riffel, hvor der skulle have været anvendt harpuncanon m.v.

Til stk. 3

Efter denne bestemmelse kan der ske konfiskation af fartøjet eller værdien af fartøjet ved grovere eller gentagne tilfælde af manglende rapportering om fartøjets fangst.

Ved grovere tilfælde forstås situationer, hvor der bevidst eller groft uagtsomt afgives manglende eller forkerte oplysninger om fangsten. Dette kan være i situationer, hvor et fartøj eller køretøj har fanget flere kvoterede arter end sin kvote, har fanget i et jagtfrit område, har fanget med forbudte redskaber, efter fredede arter eller lignende.

Genstande, der er af væsentlig betydning for gerningsmandens udøvelse af lovligt erhverv må ikke konfiskeres, medmindre ganske særlige omstændigheder taler derfor. Proportionalitetsprincippet skal observeres ved bedømmelsen heraf.

Til stk. 4

Bestemmelsen bemyndiger Naalakkersuisut til at fastsætte nærmere regler i bekendtgørelsesform om konfiskation. Ved udarbejdelsen af disse regler skal der anvendes samme afvejning som i § 44, stk. 2 og 3. Det vil sige, at hovedreglen er kriminallovens bestemmelser i § 166. Hvorefter genstande, der er af væsentlig betydning for gerningsmandens udøvelse af lovligt erhverv ikke må konfiskeres, medmindre ganske særlige omstændigheder taler derfor. Undtagelserne som anført i § 44, stk. 2 og 3, finder dog tilsvarende anvendelse ved fastsættelse af regler i medfør af stk. 4.

Til § 46

Til stk. 1

Denne bestemmelse angår separation af fangst i forbindelse med konfiskation. Separering af fangst i henhold til stk. 1 kan for eksempel udføres ved, at fangsten bliver stuvet om ombord på fartøjet eller køretøjet.

Separering kan også ske ved en afmærkning af fangsten eller plombering af hele lasten eller det rum, hvor fangsten er opbevaret. Findes det påkrævet, kan begge disse muligheder anvendes samtidig.

Hvis det ikke er muligt at forhindre en sammenblanding ved separering eller afmærkning, kan fartøjet eller køretøjet efter 2. pkt. pålægges at lande eller fragte den fangst, der er konfiskeret, eller hvis værdi er konfiskeret.

Til stk. 2

Efter denne bestemmelse skal den konfiskerede fangst holdes separeret, så længe fartøjet eller køretøjet er på Grønlands land- eller fiskeriterritorium.

Bestemmelsen finder anvendelse i tilfælde, hvor den konfiskerede fangst forbliver ombord på fartøj eller køretøj.

Til § 47

Til stk. 1

Denne bestemmelse giver Selvstyret hjemmel til at modtage indtægter fra bøder og konfiskationer, der således tilfalder Landskassen.

Til § 48

Til stk. 1

Inatsisartutloven træder i kraft den 1. juni 2022.

Til stk. 2

Samtidig ophæves landstingslov nr. 12 af 29. oktober 1999 om fangst og jagt, med senere ændringer.

Til stk. 3

Regler og beslutninger i Naalakkersuisut, der er udstedt i medfør af landstingslov nr. 12 af 29. oktober 1999, forbliver i kraft indtil disse afløses eller ophæves af andre regler.

Regler, der er sat i kraft forud for landstingslov nr. 12 af 29. oktober 1999 om fangst og jagt og som fortsat er gældende, forbliver i kraft indtil disse afløses af eller ophæves ved regler fastsat med hjemmel i denne eller andre inatsisartutlove.

Høringssvarnotat

Forslaget har i perioden 11. december 2020 til 15. januar 2021 været offentligt tilgængeligt på høringsportalen for Naalakkersuisut, ligesom forslaget i samme periode har været i høring hos følgende:

- Kalaallit Nunaanni Aalisartut Piniartullu Kattuffiat (KNAPK)
- Nunaqavissut Sulisitsisut Kattuffiat (NUSUKA)
- Sineriap Qanittuani Aalisartut Piniartullu Kattuffiat (SQAPK)
- Grønlands Erhverv
- Sulinermik Inuussutissarsiuqartut Kattuffiat (SIK)
- Tapertaralugu Piniartut Aalisartullu Kattuffiat (TPAK)
- Grønlands Naturinstitut
- Grønlands Politi
- Arktisk Kommando
- Kommuneqarfik Sermersooq
- Avannaata Kommunia
- Kommune Qeqertalik
- Kujalleq Kommune
- Qeqqata Kommunia
- Foreningen af Bygdebestyrelser i Grønland
- GrønlandsBanken
- Nunatsinni Advokatit – Grønlandske Advokater
- Transparency International Greenland
- Fangstrådet.

Derudover har udkastet været i høring hos Fangstrådet i efteråret 2019 efter ønske fra Inatsisartuts Fiskeri-, Fangst- og Landbrugsudvalg. Der blev afgivet høringssvar fra Fangstrådet i februar 2020. Høringssvaret blev indarbejdet i udkastet og var på udkastet som blev trukket tilbage i efteråret 2020.

Kommentarer fra Inatsisartuts Fiskeri-, Fangst- og Landbrugsudvalget der blev modtaget forår 2020 og indarbejdet i udkastet i sommer/efterår 2020. Et nyt udkast blev sendt i høring 15. december 2020 til og med 15. januar 2021. Høringssvarene fra sidste høring blev indarbejdet i seneste version.

Efter høringsfristens udløb har forslaget givet anledning til nedenstående bemærkninger. Det bemærkes i den forbindelse, at høringssvarene alene gengives i hovedtræk på baggrund af en foretaget væsentlighedsvurdering. Departementets bemærkninger til høringssvarene er angivet i kursiv.

Fangstrådet

Fangstrådet henviser til hørings svar af 21. februar 2020 EM2019/23 vedrørende forslag til inatsisartutlov om fangst og jagt, der blev forkastet ved Inatsisartuts forårssamling 2020. Fangstrådet konstaterer, at Naalakkersuisut har indarbejdet Fangstrådets bemærkninger af 21. februar 2020, på nær ændring af fartøjsstørrelsen fra 15 meter længde overalt (l.o.a) til 16 meter l.o.a. (forslagets § 24).

Naalakkersuisut har nøje vurderet, om fartøjsstørrelsen skal ændres fra 15 meter l.o.a. til 16 meter l.o.a. Ændring af fartøjsstørrelsen vil betyde, at 43 ekstra fartøjer kan få adgang til tildeling af licenser til allerede pressede ressourcer. Større fartøjer har en større lastekapacitet, og kan som konsekvens udnytte deres licenser mere effektivt, og opfange kvoterne hurtigere. Dette forhold kan foranledige et hurtigere kvoteoptag, og som konsekvens resultere i flere ansøgninger om ekstra kvoter.

Naalakkersuisut har vurderet, at en ændring af fartøjsstørrelsen vil indebære en risiko for kvoteoverskridelse til skade for de kvoterede arter, og har vurderet, at en ændring af kvotestørrelsen vil resultere i en øget belastning for forvaltningen, idet der vil være behov for mere kontrol og opsyn.

Greenland Outfitters

Greenland Outfitters har særligt bemærkninger til forslagets § 16, stk. 6, (§ 18 i den fremsatte version af forslaget), og oplyser, at der i rejse- og trofæjagtbranchen generelt stilles høje krav til guider – særligt i forhold til de nødvendige sprogkundskaber, praktisk erfaring og deres håndværk. Dertil oplyser Greenland Outfitters, at virksomheden anvender grønlandske guider i det omfang, det er muligt.

Naalakkersuisut bemærker hertil, at § 16, stk. 6, er en bemyndigelsesbestemmelse, der giver Naalakkersuisut bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler via en bekendtgørelse om opnåelse og fortabelse af autorisation som betalingsjagtarrangør, herunder om anvendelse og godkendelse af guider til betalingsjagt.

Ved udarbejdelse af regler efter denne bestemmelse vil Naalakkersuisut følge de formelle lovtekniske retningslinjer, der indebærer, at interessenter inden for det relevante område vil blive inddraget i udarbejdelse af administrative retsregler. Det bemærkes, at Naalakkersuisut anser det for meget væsentligt, at der inddrages de i § 2, stk. 1, nr. 1-6, nævnte kriterier, herunder navnlig beskæftigelsesmæssige hensyn og hensyn til lokal forankring, når der skal udarbejdes regler i medfør af denne bestemmelse. I bekendtgørelsesform kan der blive tale om overgangsordninger, så der gives mulighed for at erhvervet kan indstille sig på ændringer, herunder forberede uddannelse af guider.

Grønlands Politi

Grønlands Politi bemærker at indholdet af § 39, stk. 3, (§ 41, stk. 3, i den fremsatte version af forslaget), svarer til indholdet af Kriminallovens § 164, stk. 3, samt Kriminallovens § 165,

stk. 3, i kapitlet om rettighedsfortabelse. Grønlands Politi oplyser, at bestemmelsen er overflødig og anbefaler i stedet, at frakendelse og generhvervelse sker efter reglerne i kriminalloven.

Naalakkersuisut har taget politiets bemærkninger delvist til efterretning. Naalakkersuisut ønsker at give en let tilgængelig tilgang til retsreglerne på området, og har ændret bestemmelsen i § 39, stk. 3 til ”Frakendelse af jagtbevis sker i en periode fra 1 til 5 år, regnet fra endelig dom eller indtil videre. Hvis retten er frakendt indtil videre, kan sag om fortsat frakendelse efter 5 års forløb indbringes for retten efter reglerne i kriminallovens § 165.”

Grønlands Politi opfordrer til, at det i § 40 (§ 42 i den fremsatte version af forslaget) præciseres, at bestemmelsen svarer til indholdet af kapitel 37 i Retsplejelov for Grønland, og anbefaler, at bestemmelsen formuleres tilsvarende den danske fiskerilovs § 131, stk. 2, og § 135 (lbk. Nr. 251 af 21. marts 2019).

Ved at omformulere bestemmelsen oplyser Grønlands Politi, at der tillige tages højde for betænkelighederne ved, om de almindelige regler om tvangsfuldbyrdelse, udlæg m.v. finder anvendelse ved beslaglæggelse.

Naalakkersuisut har formuleret § 40 i overensstemmelse med politiets bemærkninger.

Grønlands Politi oplyser endvidere, at Justitsministeriets Departement (Rigsadvokaten) i forbindelse med behandling af forslag til inatsisartutlov om fangst og jagt EM2019/23 har afgivet et separat høringssvar med bemærkninger til de bestemmelser, der vedrører Naalakkersuisuts eventuelle kompetence til at udstede ”administrative bødeforlæg”, og henviser hertil.

Rigsadvokaten bemærkede til EM2019/23 § 42 (§ 44 i den fremsatte version af forslaget), at anvendelse af administrative bødeforlæg og udenretlig konfiskation kan anvendes, såfremt overtrædelserne generelt er klare og umiddelbart konstaterbare, og sagens afgørelse, herunder fastsættelsen af bødens størrelse, sker uden skønmæssige elementer af betydning. Rigsadvokaten bemærkede endvidere, at hjemmelen i forslagets § 42 kan bibeholdes, men således det samtidig beskrives mere detaljeret i bemærkninger, hvilke betingelser der skal være opfyldt, førend administrativt bødeforlæg kan anvendes. Rigsadvokaten bemærker endvidere, at det bør fremgå direkte af hjemmelen i § 42, at retsplejelovens regler om krav til indholdet af et anklageskrift, og om at en sigtet ikke er forpligtet til at udtale sig, tilsvarende finder anvendelse ved administrativt bødeforlæg.

På baggrund af Rigsadvokatens bemærkninger af 3. maj 2019 foretog Naalakkersuisut ændringer til forslagets § 42, hvor det blev tilføjet, at bestemmelsen kan finde anvendelse ved overtrædelser, der er ensartede, ukomplicerede og uden bevismæssige tvivlsspørgsmål.

Det er derudover hensigten, at Naalakkersuisut udarbejder en liste over egnede sagstyper samt formularer, der dels opfylder kravene til anklageskrift, og dels sikrer at retssikkerhedsgarantier overholdes. Det er dertil tilføjet til lovtæksten til forslaget § 43, at ved sager, der behandles administrativt, finder § 347, stk. 1, og § 437, stk. 2, nr. 2-3, og stk. 3, i Retsplejelov for Grønland tilsvarende anvendelse.

Kalaallit Nunaanni Aalisartut Piniartullu Kattuffiat (KNAPK)

KNAPK bemærker, at der i den danske version af forslaget skal stå "Inatsisartutlov" med stor I overalt i forslaget.

Ved udarbejdelse af lovforslag følger Naalakkersuisut "Lovtekniske retningslinjer – retningslinjer for udarbejdelse af regler i Grønlands Selvstyre". Det skal her bemærkes, at inatsisartutlov kun fremgår med stort "I", når der er tale om en titel.

KNAPK finder, at der til forslaget § 2, stk. 1, nr. 2, og § 2, stk. 2, skal knyttes en pligt til, at Naalakkersuisut skal indsamle fangerviden, og at der således ikke blot skal lægges vægt på inddragelse af fangerviden.

Naalakkersuisut kan oplyse, at formålsbestemmelsen er udarbejdet med henblik på, at inatsisartutlovens øvrige bestemmelser skal forvaltes i overensstemmelse med lovens formål efter § 2.

Det indebærer, at forvaltningen i tvivlsspørgsmål kan anvende forslaget § 2 til at fortolke lovens øvrige bestemmelser. Formålsbestemmelsen er ikke skrevet i en prioriteret rækkefølge, og vægtningen af de forskellige hensyn kan variere afhængig af den konkrete sag. På den baggrund finder Naalakkersuisut ikke, at der skal indføres en pligt til at vægte bestemte hensyn højere end andre, hvorfor der ikke indføres en særskilt pligt til, at Naalakkersuisut skal indhente fangerviden.

KNAPK bemærker, at der i forslaget § 5, stk. 2, er givet mulighed for, at Naalakkersuisut kan udpege andre end Grønlands Fiskerilicenskontrol som kontrolmyndighed, og finder, at der bør føres særskilt kontrol med disse kontrolmyndigheder, og at der stilles strammere krav til dem.

Naalakkersuisut kan om delegering af myndighedskompetence oplyse, at delegation af kompetence herunder delegation af kontrolkompetence ikke vil ske til private. Det er hensigten, at delegation af kontrolkompetencer vil ske til anden offentlig myndighed. Det kan eksempelvis være delegation af kontrolkompetence til fangst- og jagtafdelingen, kommunerne eller anden offentlig myndighed, hvor Grønlands Fiskerilicenskontrol af ressourcemæssige årsager ikke kan foretage den fornødne kontrol.

Det skal bemærkes, at der inden for den offentlige forvaltning er en række kontrolorganer, der udøver kontrol med den offentlige forvaltning, herunder Ombudsmanden for Inatsisartut.

KNAPK opfordrer til, at bruttoindkomsten, som er reguleret ved forslaget § 7, nr. 5, skal være meget højere end 50 pct, og foreslår at bruttoindkomstandelen skal være omkring 100 pct.

Naalakkersuisut har nøje overvejet hvor stor en andel af bruttoindkomsten der skal stamme fra fangst og tilknyttede erhverv. Naalakkersuisut har fundet, at 50 pct. grænsen svarer til, hvad man kan forvente af en person, der udøver fangst som hovederhverv.

KNAPK opfordrer til, at indtægter fra personer, der beskæftiger sig med turisme, og som har relation til kompetencer fra erhvervet som erhvervsfanger, monitoring eller forskning af naturen, bør indgå i bruttoindkomstandelen efter § 8, nr. 3. Knapk sætter spørgsmålstegn ved, om en person skal tildeles en erhvervslicens, selvom denne i stigende grad ernærer sig ved at drive turismevirksomhed.

Naalakkersuisut finder ikke, at der skal indføres et krav om, at disse aktiviteter skal indgå i vurderingen af fangerens bruttoindkomstopgørelse. Bestemmelsen er indført for at give mulighed for, at fangere kan supplere deres indkomst i perioder, hvor der er begrænsninger på fangsten. Det bemærkes, at det kun er turisme, monitoring eller forskning med relation til fangererhvervet, der ikke medregnes i bruttoindkomstopgørelsen.

KNAPK ønsker, at interessenter, herunder Knapk's underafdelinger, bygderåd eller lignende, inddrages ved vurdering af "særlige tilfælde" efter § 10, stk. 1, nr. 3. Knapk bemærker endvidere, at såfremt der udstedes en dispensation, skal dette ske på baggrund af interessenternes støttende udtalelse.

Naalakkersuisut skal indledningsvist bemærke, at udstedelse af dispensation efter § 10, stk. 1, nr. 3, er forbeholdt Naalakkersuisut. Naalakkersuisut kan ved tvivlsspørgsmål indhente udtalelser fra interessenter i nærmiljøet, hvilket er fremhævet i bemærkningerne.

KNAPK ønsker derudover, herunder særligt til § 10, stk. 1, nr. 5, at der udarbejdes generelle regler, der giver mulighed for, at fangere kan starte eller genstarte deres erhverv, hvis fangerforeninger eller lignende støtter dette. Knapk bemærker, at der bør være en generel regel for let adgang til erhvervet, også selvom pågældende er over 18 år og ikke er indehaver af de fornødne fangstredskaber.

Naalakkersuisut finder, at der i loven er udarbejdet tilstrækkeligt med mulighed for, at personer kan erhverve en erhvervslicens. Forslagets § 10, stk. 1, nr. 5, er udarbejdet med henblik på at give yngre personer mulighed for at indtræde i erhvervet uden at eje de nødvendige fangstredskaber, og dermed eliminere unødige forhindringer for unges adgang til et vigtigt erhverv.

KNAPK ønsker, at der indføres en pligt for Naalakkersuisut til at høre interessenter i et fangstområde, før der udstedes flere licenser til hver fanger i medfør af § 13, stk. 3.

Naalakkersuisut bemærker, at bestemmelsen kun finder anvendelse på forvaltningsområder, hvor der er store geografiske afstande. Forvaltningsområderne vil være foruddefinerede, og tildeling af flere licenser beror på en konkret vurdering fra forvaltningen. Forvaltningen vil typisk lægge vægt på forholdet mellem mulig indtjening holdt op imod eksempelvis transport- og forplejningsudgifter og tidsforbrug. Naalakkersuisut kan vælge at høre interessenter, før der træffes afgørelse, hvilket er indarbejdet i bemærkningerne til bestemmelsen. Naalakkersuisut finder dog ikke, at der skal indføres en pligt til at foretage høring før der træffes afgørelse.

KNAPK ønsker at få tilføjet til § 14, stk. 1, at lokale fangerforeninger skal høres ved tildeling af licens til fritidsfangst og -jagt på kvoterede arter. KNA PK bemærker, at dette særligt bør gælde ved tildeling af licenser i områder, hvor der er få kvoter. Dette for at sikre, at fritidsfangst ikke har negative konsekvenser for erhvervsfagere i områder med begrænset kvote.

Naalakkersuisut bemærker, at der i forbindelse med administration af fangst- og jagtforhold skal lægges vægt på fanger- og brugerviden efter forslaget § 2, stk. 2. Der ses ikke et behov for særskilt at indarbejde en pligt til at høre lokale fangerforeninger i forbindelse med tildeling af licenser til fritidsfangst og -jagt på kvoterede arter.

KNAPK bemærker til forslaget § 15, stk. 4 (§ 15, stk. 3, i den fremsatte version af forslaget), at forvaltningen skal sikre, at pågældende fanger er gjort opmærksom på en udestående regning, før der meddeles begrænsninger i udnyttelsesretten eller fratages en licens.

Naalakkersuisut skal oplyse, at de forvaltningsretlige regler vil blive fulgt ved afgørelser, der begrænser retten til at udnytte eller fratage en licensen. Dette indebærer, at en part skal partshøres, inden der træffes afgørelse, hvor denne har mulighed for at udtale sig, inden der træffes en afgørelse. Der ses ikke et behov for indføre en pligt til, at forvaltningen særskilt skal gøre en person opmærksom på, at der er en udestående regning.

KNAPK bemærker til forslaget § 17 (§ 19 i den fremsatte version af forslaget), at det bør tydeliggøres, hvornår og på hvilket grundlag Naalakkersuisut kan udarbejde regler efter denne bestemmelse. KNA PK bemærker dertil, at det bør beskrives, i hvilket omfang Naalakkersuisut kan delegere kompetence til kommunen eller andre interessenter.

Naalakkersuisut bemærker, at hjemlen til at fastsætte bestemmelser om aflæggelse af jagtprøver som betingelse for erhvervelse af jagtbevis blev indført med landstingsloven i 1999 (Landstingslov nr. 12 af 29. oktober 1999 om fangst og jagt). Bestemmelsen er således ikke ny.

Det er hensigten, at Naalakkersuisut kan fastsætte regler om aflæggelse af jagtprøve, når det findes nødvendigt, og af hensyn til sikring af et kvalifikations- og kompetenceniveau, man som fritids- og erhvervsfanger som minimum skal besidde, før der kan udøves fangst. Såfremt hjemlen udnyttes, vil kravene til en jagtprøve blive fremsat i en bekendtgørelse, som i overensstemmelse med de lovtekniske retningslinjer vil blive udarbejdet på baggrund af et politisk ønske. Bekendtgørelsen vil i overensstemmelse med de lovtekniske retningslinjer blive sendt i offentlig høring med henblik på indhentelse af høringsvar fra relevante interessenter.

Det skal dertil bemærkes, at det følger af bestemmelsens stk. 3, at kommunerne kan pålægges at varetage den nødvendige administrative forvaltning i forbindelse med aflægning jagtprøver. Det er med denne bestemmelse ikke hensigten, at Naalakkersuisut kan delegerer kompetencen til andre interessenter.

KNAPK finder det ønskeligt, at der skal foretages offentlige høringer, såfremt Naalakkersuisut gennemfører foranstaltninger i overensstemmelse med § 18 (§ 20 i den fremsatte version af forslaget).

Naalakkersuisut finder, at alle interessenter, i det omfang det er muligt, bliver involveret ved udarbejdelse af foranstaltninger ved regulering af fredning, fangst og jagt. Dette indebærer, at Naalakkersuisut kan foretage offentlige høringer, før foranstaltningen gennemføres. Det afhænger dog af en konkret vurdering, hvorfor Naalakkersuisut ikke finder det formålstjenligt at indføre en pligt til offentlig høring, såfremt foranstaltningen er af uopsættelig karakter. Det er indarbejdet i bemærkningerne til bestemmelsen, at Naalakkersuisut, i det omfang det er muligt, kan foretage offentlige høringer, før foranstaltninger gennemføres.

KNAPK bemærker, at der ikke er kongruens mellem den grønlandske og danske tekst i bemærkningerne til lovens § 20, stk. 2, (§ 22, stk. 2, i den fremsatte version af forslaget) og henviser til, at den grønlandske version er den korrekte. Dertil anfører KNAPK, at det bør fremhæves, hvilke dyr der er omfattet af bestemmelsen.

Naalakkersuisut har ændret bemærkningerne til bestemmelsen i overensstemmelse hermed, og kan oplyse, at bestemmelsen omfatter alle dyr, som er anskudt.

KNAPK bemærker til forslagets § 33 (§ 35 i den fremsatte version af forslaget), at kontrolmyndigheden bliver for magtfuld og uden for kontrol, især i yderdistrikter, hvor almindelige mennesker kan blive udpeget som kontrolmyndighed. Hertil anfører KNAPK, at fangerens rettigheder bliver forbigået, og at der ikke opnås en korrekt kontrol, idet kontrolmyndigheden tildeles beføjelser, uden at der sættes spørgsmålstegn ved kontrolmyndigheden.

Naalakkersuisut skal indledningsvist oplyse, at delegation af myndighedskompetence herunder delegation af kontrolkompetence ikke vil ske til private. Det er hensigten, at delegation af kontrolkompetencer vil ske til anden offentlig myndighed. Det kan eksempelvis være delegation af kontrolkompetence til fangst- og jagtafdelingen, kommunerne eller anden offentlig myndighed, hvor Grønlands Fiskerilicenskontrol af ressourcemæssige årsager ikke kan foretage den fornødne kontrol.

Til KNAPK's bemærkninger til forslagets § 33, hvor det konstateres, at kontrolmyndigheden bliver for magtfuld, kan Naalakkersuisut oplyse, at forslagets § 33 i sin helhed, er en videreførelse af § 14 i fangst og jagtloven. Det er fundet, at § 33 er et vigtigt værktøj for at sikre, at kontrolmyndigheden kan udføre sin lovbundne opgave.

KNAPK bemærker til § 34 (§ 36 i den fremsatte version af forslaget), at kontrolmyndigheden får stor mulighed for, uden grund, at kunne overskride fangernes rettigheder, idet der kan være tale om fartøjer, der ikke kun bruges til fangst. KNAPK opfordrer på det kraftigste til, at det tydeliggøres, hvornår og under hvilke omstændigheder § 34 kan finde anvendelse.

Naalakkersuisut kan oplyse, at bestemmelsen er vigtig for at sikre tilstrækkelig kontrol med fangere, der udøver fangst på vandet, f.eks. ved udøvelse af fangst på hvaler. Bestemmelsen giver kontrolmyndigheden mulighed for at pålægge et fartøj, der anvendes til fangst, at installere en fartøjsovervågningsenhed, der sender fartøjets positioner, kurs og hastighed m.v. til kontrolmyndigheden. Bestemmelsen finder kun anvendelse på erhvervsfartøjer, og det er således ikke hensigten, at fartøjer til privat brug er omfattet af bestemmelsen. Det indebærer, at fartøjer, der er registreret med et havnekendingsnummer, kan pålægges at få installeret en fartøjsovervågningsenhed.

KNAPK ønsker, at der til § 35 (§ 37 i den fremsatte version af forslaget) indføres et tydeligere og mere veldokumenteret grundlag for, hvornår bestemmelsen kan finde anvendelse samt et formål med at kunne foretage kontrol, f.eks. hvis der er mistanke om overtrædelser.

Naalakkersuisut kan oplyse, at § 35 er indført som et supplement til de almindelige krav om rapportering og registrering af fangst, for at sikre at kontrolmyndigheden, i det omfang det er nødvendigt for udøvelse af kontrollen, har adgang til at udstede påbud eller forbud om 1) landingssteder eller flænssteder, 2) landingstider eller flænsetid, 3) kontrolmyndighedens tilstedeværelse ved fangst og landing, og 4) forudgående anmeldelse af vejning af fangst, samt at vejning skal foretages ved akkrediteret vejer og måler.

Dertil er det hensigten med bestemmelsen, at kontrolmyndigheden har de nødvendige værktøjer til at foretage stikprøvekontrol af fangsterhvervet, hvilket indebærer, at kontrolmyndigheden har tilstrækkelig hjemmel til at udstede ovenstående påbud og forbud. Det er ikke formålet med bestemmelsen, at kontrolmyndigheden kun kan foretage kontrol ved konkret mistanke. Det skal dog bemærkes, at proportionalitetsprincippet er fremhævet i

bemærkningerne til bestemmelsen, hvilket indebærer, at kontrolmyndigheden skal søge at tage mindre indgribende midler i brug, førend myndigheden udsteder forbud eller påbud.

KNAPK's bemærkninger har ikke givet anledning til at ændre i bestemmelsen.

KNAPK bemærker, at § 36 (§ 38 i den fremsatte version af forslaget), der indeholder en bemyndigelse til, at kontrolmyndigheden har adgang uden retskendelse, er for vidtgående, idet adgangen er baseret på kontrolmyndighedens vurdering, og ønsker indført, at kontrolmyndigheden kun har adgang til en persons private bolig (§ 36, stk. 2), hvis der foreligger en retskendelse, og vidneforklaringer, der uden tvivl bekræfter overtrædelserne.

Naalackersuisut har i forbindelse med udarbejdelsen af forslaget nøje vurderet nødvendigheden af at effektivisere kontrollens beføjelser. Der er fundet nødvendigt, at kontrolmyndigheden kan udøve uanmeldt fangstkontrol inden for de i bestemmelsen oplyste områder, der er tilknyttet fangerens erhverv. Bestemmelsen i § 36, stk. 1, giver kontrolmyndigheden en almindelig adgang – mod fremvisning af behørig legitimation - til de aktiviteter, som er forbundet med fangsterhvervet, og sikrer, at kontrolmyndigheden kan udøve sine lovbundne opgaver.

Forslagets § 36, stk. 2, giver kontrolmyndigheden adgang til at foretage uanmeldt kontrolbesøg i privat ejendom. Det skal bemærkes, at bestemmelsen er skærpet fra forslagens § 36, stk. 1, således bestemmelsen kræver en konkret mistanke, hvilket er fremhævet i lovtæksten og de tilhørende bemærkninger. Bestemmelsen kan finde anvendelse i det tilfælde, at der foreligger en konkret mistanke om, at der på adressen opbevares ulovlig fangst og fangstredskaber eller produceres ulovlige produkter m.v. Idet der skal foreligge en konkret mistanke, er det ikke tilstrækkeligt, at kontrolmyndigheden blot foretager en vurdering. Mistanken skal være begrundet, hvilket kan baseres på vidneforklaringer eller andet, der foranlediger en konkret mistanke.

Det skal bemærkes, at proportionalitetsprincippet er fremhævet i bemærkningerne til forslaget. Det indebærer, at kontrolmyndigheden skal søge at tage mindre indgribende midler i brug, førend kontrolmyndigheden skaffer sig adgang til den private ejendom. Naalackersuisut har i forslaget indskærpet, at der skal foreligge en konkret mistanke til forslagens § 36, stk. 2, men finder derudover ikke anledning til at lempe anvendelsen eller indholdet af bestemmelsen.

KNAPK bemærker til § 41 (§ 43 i den fremsatte version af forslaget), at hvis man fratager en fanger hans adgang til erhverv, kan der være risiko for, at vedkommende går konkurs.

Naalackersuisut skal oplyse, at forslagens § 41 henviser forslagens § 40, der giver kontrolmyndigheden adgang til at foretage beslaglæggelse af redskaber og fangst, og tilbageholde fartøjer, der er benyttet, eller antaget at være benyttet, til overtrædelser af loven

eller af regler udstedt i medfør af loven. Forslagets § 41 giver adgang til, efter der er afsagt dom, at tilbageholde fartøj inkl. samtlige redskaber, indtil bøde- og konfiskationsbeløb samt sagsomkostninger er betalt. Dertil giver bestemmelsen adgang til, at den myndighed, der fører sagen, kan søge sig fyldstgjort i fartøj og redskaber, hvilket indebærer, at fartøj og redskaber kan blive solgt på tvangsauktion, hvis pågældende ikke betaler det skyldige beløb inden 2 måneder efter sagens afgørelse.

Det skal bemærkes, at bestemmelsen kun finder anvendelse, hvis der er afsagt dom for overtrædelse af fangst og jagtloven eller regler udstedt i medfør heraf. Bestemmelsen er indført for at sikre, at det skyldige beløb kan inddrives og vil endvidere have en præventiv effekt på overtrædelser af fangstreglerne.

Maniitsumi Aalisartut Piniartullu Pegatigiit (MAPP)

MAPP tilslutter sig § 7, nr. 4, men ønsker, at det tydeligt fremgår, at ”motorkøretøjer” omfattes af bestemmelsen.

Naalakkersuisut har ændret bestemmelsen i overensstemmelse hermed.

MAPP ønsker, at kriteriet for, at en erhvervsfanger kan opnå tilladelse til erhvervsjagt, strammes, så den pågældende skal have en bruttoindkomst fra fangst og jagt, der svarer til 100 % af den samlede bruttoindkomst i § 7, nr. 5. MAPP ønsker opstramning af kravet om bruttoindkomst, idet personer, der lever af fangst, i stigende grad bliver trængt til side og overhalet af personer, der ikke beskæftiger sig med fangst, som eksempelvis styrmænd på trawlere, kokke, motorpassere og erhvervsdrivende på land. I forbindelse med udstedelse af tilladelse til erhvervsmæssig fangst ønsker MAPP, at der indføres et krav om, at de lokale fangerforeninger skal høres. MAPP oplyser dertil, at personer kan ansøge om nye erhvervsfangstbeviser via sullissivik, og at disse bliver godkendt uden om kommuner og fangerforeninger.

Naalakkersuisut skal indledningsvist bemærke, at det nøje er overvejet, hvor stor en andel af bruttoindkomsten der skal stamme fra fangst og tilknyttede erhverv. Naalakkersuisut har fundet, at 50 pct. grænsen svarer til, hvad man kan forvente af en person, der udøver fangst som hovederhverv. Det skal derudover bemærkes, at udstedelse af jagtbeviser er forbeholdt offentlige myndigheder, hvor den pågældende ansøger skal leve op til en række objektive kriterier. Såfremt den pågældende lever op til de objektive kriterier, er de kvalificeret til at modtage en tilladelse til at udøve erhvervsjagt. Der er således ikke tale om et skøn, hvorfor de lokale fangerforeninger ikke vil blive hørt i forbindelse med ansøgningsprocessen eller tildeling af erhvervsfangstbeviser.

MAPP tilslutter sig § 12, men ønsker, at det fremgår af bestemmelsen, at fordeling af licenser skal foregå, så fangsten kan være rentabel for den enkelte fanger, og foreslår at det skal fremgå af bestemmelsen.

Naalakkersuisut bemærker, at det er op til den enkelte fanger at vurdere, om udøvelse af fangsterhvervet er rentabel for den enkelte fanger. Det er således ikke en opgave for Naalakkersuisut at foretage en vurdering af, om den enkelte fanger kan drive et rentabelt fangsterhverv.

MAPP ønsker til forslaget § 15, stk. 1, at erhvervsfangerne ikke skal betale gebyr ved udstedelse af licenser, idet det er tilstrækkeligt, at der betales for erhvervsfangst-beviset.

Naalakkersuisut bemærker, at § 15, stk. 1, er en bemyndigelsesbestemmelse, der giver Naalakkersuisut mulighed for at udstede regler i form af en bekendtgørelse, hvilket omfatter regler om fastsættelse af gebyr ved udstedelse af licenser og fangstbeviser. Ved udarbejdelse af retsregler efter denne bestemmelse vil forslaget blive sendt i offentlig høring og sendt i høring til relevante organisationer, hvor alle parter har mulighed for at frekomme med deres bemærkninger.

MAPP ønsker, at det følger af § 19 (§ 21 i den fremsatte version af forslaget), at fælles fangster skal forløbe, så de, så vidt det er muligt, ikke er til fare for fangerne. MAPP bemærker, at de farlige situationer sker særligt under nar- og hvidshvalfangst, hvor der er mange joller, der jager samtidigt.

Naalakkersuisut bemærker, at § 19 er en bemyndigelsesbestemmelse til, at Naalakkersuisut kan fastsætte nærmere regler for vilkår for jagt på fangstarter. Det følger af § 19, stk. 1, nr. 4, at Naalakkersuisut kan fastsætte regler om ordensregler for fangst og jagt, hvilket indebærer, at Naalakkersuisut kan udstede regler med henblik på at forebygge og forhindre farlige situationer for personer, der udøver fælles fangst. Dette er på baggrund af MAPP's høringssvar fremhævet i bemærkningerne til bestemmelsen.

MAPP ønsker, at det ikke skal være tilladt for fritidsfangerne at sælge deres fangst på brættet og via internettet, jf. § 22, stk. 2 (§ 24, stk. 2, i den fremsatte version af forslaget). MAPP bemærker, at der de seneste år er blevet flere og flere fritidsfangerne, og at det i den forbindelse er blevet sværere for erhvervsfangerne at afsætte deres fangst af f.eks. rensdyr, moskusokser, sæler og andre fangstarter.

MAPP ønsker, at det tydeliggøres i § 23, at erhvervsfangerne og fritidsfangerne ikke skal drive fællesfangst sammen.

Naalakkersuisut bemærker, at § 23 er en bemyndigelsesbestemmelse, der giver Naalakkersuisut mulighed for at fastsætte nærmere regler om gennemførelse af fællesfangst, herunder regler om personer, der må drive fællesfangst sammen, hvilket er uddybet i bemærkningerne.

Tapertaralugu Piniartut Aalisartartullu Kattuffiat (TPAK)

TPAK ønsker tilføjet til § 2, stk. 1, i et nr. 7, at ”de levende ressourcer ejes af Grønland, og Grønland har selv myndighed over disse”.

Naalakkersuisut bemærker, at § 2 er en formålsbestemmelse, hvor forvaltningen ved tvivlsspørgsmål skal forvalte efter lovens formål. Det skal dertil bemærkes, at fangstområdet er et hjemtaget område, hvilket indebærer, at Naalakkersuisut har fuld kompetence på fangstområdet, og at området reguleres af de grønlandske myndigheder.

TAPK ønsker til § 7, nr. 2, at ordet ”bopæl” udgår af bestemmelsen og ”skattepligtig” tilføjes, idet bopæl kan ændres fra dag til dag ved at lade sig registrere i folkeregisteret.

Naalakkersuisut bemærker, at § 7, nr. 2, er et bopælskrav, hvor det følger, at en person, der ønsker at erhverve et erhvervsbevis, skal have fast bopæl i Grønland, og skal have haft fast bopæl i de to forudgående år fra ansøgningstidspunktet. Bestemmelsen indeholder ikke krav om, hvor den pågældende har bopæl i Grønland, men det er et krav, at den pågældende har fast bopæl i Grønland på ansøgningstidspunktet, og har haft fast bopæl i Grønland i to forudgående år fra ansøgningstidspunktet. Det skal bemærkes, at der er indført krav om skattepligt i § 7, nr. 3.

TPAK ønsker, at fartøjsstørrelsen i forslagets § 8, nr. 1, ændres fra 25,5 meter til 30 meter. TPAK begrundet sit ønske med, at kystnære fiskere og fangere, der driver fiskeri og fangst med jolle, bør kunne have en indkomst ved at være med i rejekuttere og trawlere, når det er småt med fiskeri og fangst, uden at pågældende skal frygte at miste erhvervsjagtbeviset.

Dertil anfører TPAK, at personer, der deltager i fiskeri på fartøjer over 30 meter og modtager løn derfra, bør have mulighed for at søge om dispensation til et erhvervsjagtbevis.

Naalakkersuisut har nøje overvejet, fra hvilke hverv en erhvervsfanger skal have mulighed for at oppebære indtægter, uden at disse skal indgå i den pågældendes bruttoindkomstopgørelse. Naalakkersuisut har fundet, at grænsen på 25,5 meter er passende for at sikre, at fangst fortsat er den pågældendes hovederhverv. Naalakkersuisut finder, at indtægter fra rejindustrien ikke bør indgå som en del af den pågældendes bruttoindkomstopgørelse fra fangst og jagt, idet indtægter fra større fartøjer vil karakteriseres som et andet erhverv end fangsterhvervet.

TPAK ønsker, at der indføres krav om, at tilladelse til fritidsfangst og -jagt efter § 9, skal gøres betinget af, at pågældende har været skattepligtig til Grønland i to forudgående år. TPAK anfører, at bopæl kan ændres fra dag til dag, mens skattekortet ikke uden videre kan ændres fra dag til dag. Derudover stiller TPAK spørgsmålstejn ved, om alderskravet for et fritidsjagtbevis bør være 15 år fremfor 12 år.

Naalakkersuisut har nøje overvejet, i hvilket omfang det skal være muligt for personer at erhverve et fritidsjagtbevis, og har fundet, at der ikke bør være et krav om bopæl- eller skattepligt i to forudgående år fra ansøgning om fritidsjagtbevis på ikke-kvoterede arter. Dertil har Naalakkersuisut fundet, at 12 år er en passende alder for personer, der ønsker at starte på fangst af mindre dyr, som f.eks. ryper.

TPAK ønsker, at dispensation i medfør af § 10 skal gøres betinget af, at ansøger har været skattepligtig til Grønland i de to forudgående år – uanset om ansøgningen vedrører erhvervsjagtbevis eller fritidsjagtbevis.

Naalakkersuisut kan oplyse, at § 10 er indført for at kunne give dispensationer i særlige tilfælde, herunder i de tilfælde, hvor personer har opholdt sig i udlandet på f.eks. uddannelsesophold. Bestemmelsen er indført for at sikre, at Naalakkersuisut har mulighed for at meddele dispensation i de særlige situationer, som følger af bestemmelsen.

TPAK ønsker, at § 16, stk. 1-2, og stk. 4, der giver personer mulighed for at udøve betalingsjagt, udgår fra forslaget, idet det ikke bør være muligt for personer at opnå en dispensation til at udøve jagt i Grønland, hvis de ikke har været skattepligtige til Grønland.

Naalakkersuisut skal oplyse, at der ikke er tale om dispensationsadgang til § 16, men mulighed for at udbyde betalingsjagt i Grønland. Naalakkersuisut finder ikke, at bestemmelsen skal ændres, idet betalingsjagt er en vigtig indtægtskilde for mange personer i Grønland, og er en vigtig indtægtskilde for store dele af samfundet.

TPAK anfører, at Naalakkersuisut ikke behøver at fratage borgerne deres menneskerettigheder, jf. § 21, stk. 1-5 (§ 23, stk. 1-5, i den fremsatte version af forslaget), og at folk som har erhvervet fritidsjagtbevis ikke bør udelukkes fra at sælge deres fangster.

Naalakkersuisut bemærker, at § 21 regulerer registrerings- samt dokumentationskrav for kvoterede dyrearter, som sælges. Dertil fastsættes i bestemmelsen, at salg af kvoterede arter direkte til virksomheder, institutioner og spisesteder m.v. kun må foretages af erhvervsfangere. Der er med bestemmelsen ikke indført et forbud mod salg af produkter fra fritidsfangere, men med forslaget er indført en mulighed for, at kommunerne kan regulere salg fra fritidsfangere, jf. § 22, stk. 2 (§ 24, stk. 2, i den fremsatte version af forslaget). Bestemmelsen gør det muligt, lokalt, at regulere salg, så erhvervsfangere i områder med mange erhvervsfangere, der skal leve af erhvervsfangst, ikke skal konkurrere med fritidsfangere. Det er fortsat et krav, at fangsten skal være behørigt registreret. Dels for at sikre, at fangsten er lovlig, og dels for at sikre, at fødevarerne er af ordentlig beskaffenhed.

TPAK anfører til § 24 (§ 26 i den fremsatte version af forslaget), at jagt med fly og helikoptere ikke kan accepteres og ikke bør finde sted. Dertil bemærker TPAK, at motoriserede køretøjer, snescootere og ATV-køretøjer må følge bestemmelserne i de

kommunale vedtægter, f.eks. vedtægten om brug af disse i det åbne land i Qeqqata Kommunia.

Naalakkersuisut bemærker, at bestemmelsen ikke giver adgang til at drive jagt med fly, helikoptere eller motordrevne køretøjer. Dertil skal det bemærkes, at kommunale vedtægter, som er udstedt i medfør af landtingslov nr. 12 af 29. oktober 1999 om fangst og jagt med senere ændringer, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller erstattes af nye regler, jf. § 47, stk. 3 (§ 48, stk. 3, i den fremsatte version af forslaget).

Transparency International Greenland (TIG)

TIG hilser forslaget velkomment, og bemærker til forslaget § 2, stk. 1, nr. 4, at der i bemærkningerne bør være en henvisning til det internationale samarbejde og anbefaler, at Copenhagen Declaration "The International Declaration on Transnational Organized Crime in the Global [Fishing] Industry", som Grønland har ratificeret i 2019 indskrives.

Naalakkersuisut skal oplyse, at § 2, stk. 1, nr. 6, angiver, at Naalakkersuisut skal lægge vægt på bilaterale, regionale og internationale aftaler og konventioner, hvilket omfatter internationale aftaler, som Grønland har ratificeret, hvilket er uddybet i bemærkningerne.

Trophy Hunting Greenland (THG)

THG anfører, at der bør gives et varsel på minimum to år, såfremt der udarbejdes regler, der fastsætter begrænsninger for opnåelse og fortabelse af autorisation som betalingsjagtarrangør, herunder regler for anvendelse og godkendelse af guider til betalingsjagt efter § 16, stk. 6 (§ 18 i den fremsatte version af forslaget).

Dette skyldes, at THG sælger jagter 2-3 år forud, så for kort varsel kan give problemer med at afholde de jagter, der allerede er solgt. Hertil ønsker THG, at der oprettes en 1,5-2-årig jagtguide uddannelse, eksempelvis med base i Kangerlussuq, så det sikres, at hjemmehørende guider har de rigtige forudsætninger og kvalifikationer til at betjene turister, der udøver betalingsjagt. Dertil oplyser THG, at Landstingslov nr. 27 af 30. oktober 1992 om regulering af arbejdskraftstilgangen i Grønland skal overholdes i forbindelse med udarbejdelse af regler efter § 16.

Naalakkersuisut bemærker, at § 16, stk. 6, er en bemyndigelsesbestemmelse, der giver Naalakkersuisut beføjelser til at fastsætte nærmere regler om autorisation, herunder regler for anvendelse og godkendelse af guider til betalingsjagt. Udarbejdelse af retsregler efter denne bestemmelse vil ske via en bekendtgørelse, som i videst muligt omfang vil blive udarbejdet i samarbejde med interessenter, og som efterfølgende vil blive sendt i høring i overensstemmelse med de lovtekniske retningslinjer. Naalakkersuisut skal dertil bemærke, at den øvrige lovgivning i Grønland, naturligvis, overholdes i forbindelse med udarbejdelse af retsregler.

For så vidt angår uddannelsesmuligheder for guider er det, det ressortansvarlige departement for uddannelse, der udarbejder nærmere regler for uddannelsesmuligheder i Grønland.

THG anfører, at det kan blive en rodet proces efter § 21, stk. 1, (§ 23, stk. 1, i den fremsatte version af forslaget), hvis licenser også skal påstemples for de perioder, hvor der ikke er på kvoter på de kvoterede arter.

Naalakkersuisut bemærker, at bestemmelsen er udarbejdet for at undgå salg af kvoterede arter, som er fanget uden licens, eks. sildepisker eller narhval. Det skal endvidere bemærkes, at det er den praksis, der følges i dag i forbindelse med kvoterede arter.

WWF Verdensnaturfonden (WWF)

WWF finder, at det er bekymrende, at der i forslaget ikke er et krav om, at alle arter skal forvaltes bæredygtigt, og at ordet ”bæredygtigt” ikke indgår i lovteksten.

Naalakkersuisut bemærker, at det fremgår af forslagets § 2, stk. 1, at inatsisartutloven har til formål at sikre en hensigtsmæssig og biologisk forsvarlig udnyttelse af fangstressourcerne, og at der ved administration af inatsisartutloven skal lægges vægt på fangststressourcernes besvarelse og reproduktion, jf. § 2, stk. 1, nr. 1. Dette indebærer, at loven for hver enkelt art skal forvaltes biologisk forsvarligt, herunder biologisk bæredygtigt.

WWF bemærker, at det følger af bemærkninger til loven, at en del af kontrollen overgår fra Grønlands Politi og Arktisk Kommando til Grønlands Fiskerilicenskontrol, og vurderer, at dette ikke vil forbedre kontrollen. WWF opfordrer til, at der modtages så meget hjælp som muligt fra Grønlands Politi og Arktisk Kommando, og opfordrer til, at jagtbetjentene opprioriteres kraftigt.

Naalakkersuisut kan oplyse, at Grønlands Politi og Arktisk Kommando ikke er kontrolmyndighed for områder, der er hjemtaget. Grønlands Politi og Arktisk Kommando kan bistå Grønlands Fiskerilicenskontrol ved kontrolopgaver efter behov.

WWF oplyser, at organisationen er uforstående over for kravet om 2 års bopæl, før der kan udøves fangst på kvoterede arter, jf. § 14. WWF bemærker, at fritidsjagt i Grønland kulturelt er meget vigtigt, og kan være en vigtig mulighed for, at tilflyttere kan blive integreret i lokalsamfundet.

Naalakkersuisut har nøje overvejet, i hvilket omfang det skal være muligt for personer der flytter til Grønland at erhverve et fritidsbevis til fangst på kvoterede dyr. Naalakkersuisut har fundet, at 2-års bopælspligt er passende, også set i forhold til at visse arter kan være begrænset i antal, og at disse bør prioriteres til personer, der er født og bor fast i Grønland. Dels for at sikre, personer har opnået en passende kulturel forståelse for fangst i Grønland, og dels for at undgå at personer flytter midlertidigt til Grønland med henblik på at udøve jagt. Det skal bemærkes, at personer der er nyligt tilflyttet Grønland, har mulighed for at udøve fritidsfangst af ikke-kvoterede arter såsom ryper og sæler, jf. § 9, samt at de har mulighed for at købe jagtret via betalingsjagt.